

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. in the USA

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

1 (91) | 2007

ЧИТАЙТЕ у номері:

Проповідь

Вибери благословення 4

Ярослав Борсук

Духовна стаття

Істинні поклонники 6

А. К. Сипко

Служіння

Наслідувати Ісуса Христа в служінні 8

Іван Романюк

Євангелізації

Разом 13

Християнська сім'я

Християнська сім'я 14

Дитяча сторінка

День народження 16

Програма української баптистської теологічної семінарії для братів, які проживають в діаспорі

стор. 11

стор. 19

Розповідь

Ангели 17

Біблійні роздуми

Повнота часу 20

Ярл Пейсті

Свідчення

Як Господь знайшов мене у світі зла 22

Віктор Матвеєнко

Актуально

Чи варто нам турбуватися 24

Андрій Борсук

Християнська проза

Пастушок 28

Микола Мучинський

ВІСНИК ПРАВДИ

духовно-просвітницький інформаційний журнал

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. is in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА

Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор: Олег БУБНЯК

Тел.: (916) 349-2732

e-mail: sourceoflifeus@yahoo.com

Літературний редактор:

Лариса ТРОЦЬ

Наталя КОРНАЗЕВИЧ

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВІЛЬЧИЦЯ

Розповсюдження: Василь КУМАНСЬКИЙ

Тел.: +38(916)723-92-43

e-mail: vasyel@hetzero.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento, CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жана Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ та країнах СНД:

Дятлик М.С.

Тел.: 8 (0362) 20-37-37

e-mail: dyatlik@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

5540 Date Ave., Sacramento, CA, 95842, USA
fax (916) 331-5822; tel (916) 835-3904

Журнал видається на добровільні пожертви та кошти передплатників.

Річна ціна з пересилкою становить лише \$20. Бажаючи підписатися на журнал надсилайте свої пожертви на адресу редакції. Чеки виписуйте на ім'я "The Western Ukrainian EBC" з поміткою в мемо: for "Herald of Truth".

ПІДТРИМАЙТЕ РОБОТУ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на "Вісник правди" обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються. Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету ____07. формат 84х106/16. Бумага Velart. Друк офсетний. Усл. печ. л. 8. Усл. кр.-отт 16. Уч.-изд. л. 2.8. Кількість 1500 прим. Віддруковано: ПП ДМ, с. Корнин, Тел.: (0362) 20-37-37

Христос народився! Славимо Його!

Шановні брати та сестри, любі читачі!
Щиро вітаємо Вас з радісним святом усіх
християн — Різдом Христовим, а також з Новим 2007 роком!

“Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля” (Лк.2:14)

Народження Ісуса Христа відкрило нову і неповторну сторінку в історії людства. У світ прийшов “Той, що Його бажають усі народи” — Спаситель Господь.

У ці святкові дні в глибокій побожності ми схиляємося перед Спасителем світу, просячи Його благословень і в Новому році, так як просили на той, що проминув. Нехай буде наше поклоніння Господу рясно прикрашене принесеними Йому дарами, подібно мудреця з Сходу.

Нехай буде наше служіння Йому — служінням в дусі миру, любові й взаєморозуміння між членами і церквами Об’єднання. Нехай будуть наші молитви приемним кадилом перед престолом Ласки. “Нехай буде слава Господня на віки; хай ділами Своїми радіє Господь”.

Наше життя схоже до велетенської книги, сторінки якої гортає невтомною рукою Час. Ми завершили сторінку 2006 року. Позаду незмінними літерами викарбувано різне: досягнення і поразки, сльози каяття і радисть прощення, відкриття істин і гіркота духовного занепаду, розлуки з близькими та зустрічі з тими, хто став друзями, хвороби і повсякденна робота, випробування і благословення.

Дивлячись на пройдений шлях церков нашого об’єднання, схиляємося з подякою перед Великим Богом: за приєднання до Божої сім’ї нових душ, за можливість вільної проповіді Євангелії та спілкування. Виявляючи милосердя до знедолених і потребуєчих, знали, що так стає чистішою наша душа. У наших громадах відбувалися покаяння і хрещення, придбання домів молитви і святкування ювілеїв, та різноманітні місіонерські служіння. Ці події записані золотими літерами у житті Церкви. Перегорнувши аркуш, Вічність покаже нам нову, чисту сторінку майбутнього.

Наш журнал, сторінки якого ви зараз гортаєте, також набув нового вигляду. Нехай для вас буде символічним початок Нового року з оновленим “Вісником Правди”. Ви помітили, що кількість сторінок конкретизувалась, найшли своє місце нові рубрики та теми. І ви будете його отримувати 6 раз у рік. Ми молимося до Господа, щоб слова правди у нашому журналі були натхненними Його живою силою, підбадьорювали, наповнювали добром і були вісником правди у життя вічне.

Господь з нами всіма!

Ігор Завірюха, голова Західного
Українського Євангельсько-
Баптистського Об’єднання Церков

Вибери

благословення

*“Нехай Господь поблагословить тебе, і нехай Він тебе стереже”.
(Числ. 6:24)*

Це повеління Господнє, яке Він дав Мойсею, щоб вони знали, як благословляти народ Божий. ...Наближаються великі християнські свята Різдва Христового і Нового року! В ці дні люди поздоровляють один одного, бажають великих Божих благословень, радості, щастя, здоров'я, благополуччя і успіхів у всьому. Кожна людина бажає отримати Господнє благословення, тому що “воно збагачує, і смутку воно не приносить з собою” (Пр. Сол. 10:22). Що характерно, як Яків благословив своїх 12 синів, так все і сталося у їхньому житті.

Але не завжди благословення збуваються. Чому? І від чого вони залежать? Біблія пише, що Бог бажає благословити кожную людину, а сатана, навпаки, хоче щоб люди були нещасними. Від кого і від чого залежить чи життя людини буде благословенне чи ні? Тому я бажаю звернути нашу увагу на Біблійні істини, які показують чи отримаємо ми Божі благословення. Що цікаво, Бог учить нас, як ми повинні жити і надає нам право вибрати собі або благословення або прокляття. Написано так: “Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо і землю, — життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та наслідня твоє” (Повт. Зак. 30:19).

Як практично зробити вибір?

1 Благословення чи прокляття в першу чергу залежить від того, як ми виконуємо заповіді Божі. Є написано так: “Якщо дійсно будеш ти слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконання всіх Його заповідей..., то прийдуть на тебе всі благословення... благословенний ти в місті і на полі, благословенна твоя сім'я, твоя худоба, все, що твоє, буде благословенне” (Пов.Зак.28:1).

Але є і Боже застереження: “Коли ти не будеш слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб виконувати запо-

віді і постанови Його..., то прийдуть на тебе всі прокляття...” (Повт. Зак. 28:15). Бог дає людині право вибрати або благословення, або прокляття, а це залежить від того, як ми слухаємо Господа, як виконуємо Його заповіді. Людина найбільше терпить за свої гріхи і беззаконня. Цар Саул порушив волю Божу, згрішив, і Бог відкинув його, і він загинув.

2 Благословення і прокляття залежить ще від того, як жили наші батьки і наші предки. Якось я відвідав одну сім'ю, яка заявила, що хочуть бути членами церкви, щоб з ними краще познайомитись. Виявилось, що бабуся розведена, дочка — розведена і навіть онучка, яка недавно вийшла заміж — уже розведена. Що це таке? Це родинне втрачене благословення в сімейному житті.

Нещодавно одна сестра скаржилася іншим, що її бабуся мала поганого чоловіка, її мама і вона також мають поганих чоловіків. Дуже часто в родині передаються різні хвороби. Колись хворіли батьки, потім діти і внуки... таких прикладів можна навести дуже багато. Але я бажаю написати ще позитивні приклади, коли Бог через батьків благословляв або милував і не карав дітей за їх провини. Цар Соломон був дуже мудрим, але через жінок він став ідолопоклонником. За цей гріх він повинен був понести велике покарання. Але заради Давида, його батька, Бог помилував його. А вже син Соломона, Рехавам, розплатився за гріхи батька. Бог відняв 10 колін Ізраїля від його царства. Про царя Єзекию написано, що він смертельно захворів і пророк Ісая сказав йому, щоб він зробив заповіт з домом своїм, бо помре. Що зробив цар Єзекиа? Він молився, плакав і просив помилування. Бог почув його молитву, і написано, що заради Давида Бог продовжив життя царю Єзекиї і охоронив місто Єрусалим від ворогів. (2 Цар. 20:6). А Єзекиа був у 14 поколінні від Давида, але заради Давида Бог благословив його.

Будемо пам'ятати, що від нашого життя залежить благословення чи прокляття не тільки для нас, але і для

наших дітей, внуків і правнуків. Ким ми є для своєї сім'ї, для родини? Що через нас приходить, благословення чи кари? Важливо проаналізувати своє життя.

3 Наше життя залежить від того з ким ми дружимо, хто наші друзі. Є таке прислів'я: “Скажи мені з ким ти дружиш, а я скажу тобі хто ти є”. Дружба є різна, є добрі друзі, а є недобрі. Дуже важливо яка основа нашої дружби. Якщо основа погана, вона принесе горе... Ап. Павло пояснив так: “Не давайте себе звести, — товариство лихе псує добрі звичаї! Протрезвіться правдиво та й не грішіть, бо деякі Бога не знають, — говорю вам на сором!” (1 Кор. 15:33-34). І це він пише віруючим людям. Якщо ваші друзі духовні, то ви будете духовно рости, а якщо друзі тілесні, то у вас будуть падіння. Хто ваші друзі? Якщо у вас спільна образа, чи заздрість, чи ви любите обмовляти і осуджувати інших... така дружба приводить до втрати благословень. Є ще таке прислів'я: “З ким поведешся, того наберешся”. Батьки, зверніть увагу, з ким дружать ваші діти. Батьки повинні турбуватись, щоб діти мали добрих друзів.

4 Наше благословення дуже залежить від нашого ставлення до діла Божого, до служіння Богу. Священик Ілій мав двох синів, які вели поганий образ життя, були негідними людьми. Господь покарав не тільки його синів, але й батька і весь дім його. Є застереження: “Проклятий, хто робить роботу Господню недбало” (Єр. 48:10). Пам'ятаєте двох синів Аарона, які були священиками і принесли чужий вогонь перед лице Боже, за це Бог їх покарав і вони померли? А як ми служимо Господу? Чи приємне Йому наше служіння? Бог кожному віруючому дає дар, і наш обов'язок використати цей дар для Божої слави, для збудови церкви. Христос розказав притчу про лінивого раба, який не хотів трудитись і закопав свій талант. Що з ним зробив Господь? “А слугу непокірного вкиньте до темряви зовнішньої, — буде там плач і скрегіт зубів” (Мт. 25:30). Лінивий слуга загине.

5 Наше благословення пов'язано з тим, як ми жертвуємо на діло Боже. Господь дає нам все, як для життя духовного, так і для життя тілесного. Але Він хоче, щоб ми жертвували на діло Боже. Є такі віруючі, що працюють на двох-трьох роботах, вони не мають часу для Бога, для сім'ї, вони недосипають, але грошей їм не вистачає, щоб забезпечити сім'ю. А інші працюють на одній роботі і мають час для Бога, сім'ї і вистачає грошей. Чому так? Тому, що одні мають благословення Божі, а інші не мають. Бог через пророка Малахію говорить так: "Прокляттям ви прокляті, бо Мене обманили... принесіть ви всю десятину до дому скарбниці і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?" (Мал.3:9-10). Від того, як ми жертвуємо на діло Боже, залежить наше благословення або прокляття. І Бог дає нам пораду "випробуйте Мене і побачите..." Давид так написав: "Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його, щоб хліба просили".

6 Наше благословення залежить ще від того, як ми ставимось до батьків і старших. Бог дав заповідь: "Шануй свого батька та матір... щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній" (Єф. 6:2-3).

В Старому заповіті, хто зневажав батька чи матір, того побивали камінням. Хто не шанує своїх батьків, хто не слухає їх, той не буде мати Божого благословення, а будуть проблеми.

7 Ап. Павло дає пораду: "Не платіть злом за зло, або лайкою за лайку, навпаки, — благословляйте, знаючи, що на це вас покликано, щоб ви впадалували благословення" (1 Петра 3:9). Господь нас покликав, щоб ми отримали благословення, але є певні умови, які ми повинні виконати.

Слово Боже дає нам пораду, щоб ми благословляли не тільки дітей, батьків, служителів, і всіх віруючих, але і тих, хто нас лихословить (1 Кор. 4:12), хто нас проклинає (Матв. 5:44), хто нас переслідує (Рим. 12:14). Коли ми живемо по волі Божій, виконуємо Його заповіді, то прокляття недобрих людей Бог обертає на благословення (Неем. 13:2; Повт. Зак. 23:6).

Пастор Ярослав Борсук

Тиха розмова в небі перед Різдвом

Різдво Христове — сімейне свято, яке неповноцінне без присутності всіх членів родини у батьківському домі. Галас і сміх дітей, колядки, запах смачної їжі... І, звичайно, Різдвяна оповідь. Ми згадуємо спів неземного хору, перших свідків народження Христа — пастушків, мудреців із далекого краю. І якось за всім цим забуваємо про тиху розмову і сцену прощання, що відбулась по той бік небес, коли Небесний Батько виряджав у непросту дорогу Свого Єдиного Сина. Автор Послання до Євреїв, посилаючись на Псалом 40, передає нам дещо з цієї розмови.

"Тому то, входячи в світ, Він говорить: Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді Я сказав: Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!" (Євр. 10:5-7)

Отож, Батько й Син говорили про події, заплановані ще перед закладами світу і час виповнення яких нарешті прийшов. Батько говорив про свою любов до людей, які гинули у гріхах. Він казав, що не знаходить задоволення в недосконалих жертвах козлів та телят, які не могли зняти гріхів (Євр. 10:4). А Син запевняв Батька в тім, що Він готовий принести Себе в досконалий жертву Богові за гріхи всього людства.

Після розмови Син залишив дім Батька... Небо спорожніло. Попереду пролігала важка дорога: зі слави в безслав'я, з багатства в бідність, і, зрештою, з життя у смерть (2 Кор. 2:8-9; Фил. 2:6-8). О, яким очікуваним було повернення Сина в батьківський дім після виконання Його волі!

Сьогодні той самий Небесний Батько запрошує до розмови нас, Своїх земних синів і дочок. Він дуже сподівається, що ми почуємо і послухаємо Його.

Небесний Отець говорить про те, що Він і досі чекає повернення багатьох блудних синів і дочок. Його серце болить від того, що на Землі живе два мільярди людей, котрі ще ніколи не чули звістки про народження Його Сина. Він нагадує нам про непевність людського життя, про ті сотні тисяч людей, яких хвилює цунами змело просто у вічність. Він розділяє з нами біль за наших рідних, сусідів, друзів, які вперто намагаються не чути Його, хоча Він вже протягом довгого часу намагається достукатись до них.

Наші церкви й наші оселі ніколи б не наповнилися радістю зустрічі Спасителя, якби свого часу небо не спорожніло, коли Батько випровадив з дому єдиного Сина.

Сьогодні Господь посилає нас понести добру звістку про народження Спасителя світу в непривітні доми наших близьких і далеких. Як люблячий Батько, Він запрошує нас до участі в Його планах. Ми ніколи не повторимо шлях Сина. Але перед кожним християнином Бог накреслив особливий, неповторний план.

Якою буде наша відповідь на заклик Небесного Отця?! Скажемо, що не вміємо свідкувати про Христа? Можливо, боїмось чи соромимось? Чи ми настільки зайняті розбудовою нашого тимчасового помешкання, що не маємо часу розбудовувати Його царство?... На підставі нашого досвіду, дозвольте мені порадити наступне:

- Привітайте Різдвяними листівками своїх сусідів. Довірте пошті доставити ваші привітання за адресою. А ви моліться за цих людей. Листівки у якийсь дивовижний спосіб "відкривають двері" для розмов із сусідами. Ну хоча б тоді, коли вони дякують вам за привітання. Та навіть якщо й не дякують, то хіба може бути коли-небудь зайвим нагадати людям, що Бог їх таки любить?
- Візьміть "під опіку" на рік, що попереду, людину чи сім'ю, для котрих Різдво ще не є особистим святом. Моліться за цих людей, розвивайте з ними взаємини; якщо можливо, сплануйте з цими людьми спільне проведення часу; коли можливо, будьте поряд з ними в їх радісних і, особливо, в сумних подіях. І чекайте догідного часу, коли ви зможете цим людям відкрити справжній зміст Різдва.
- Якщо Господь не кличе вас особисто залишити свій дім заради місіонерської праці, то станьте поряд з якимось місіонером. Коли я думаю про моїх друзів-місіонерів, котрі, маючи чудові перспективи облаштувати собі життя, своїми "теплими місцями" обрали чи то холодний Сибір, чи непривітні Середню Азію, Індію, чи інші подібні місця, то спадають на гадку слова апостола Павла про тих, які "нерозумні Христа ради" (1 Кор. 4:10) Дозвольте запевнити вас, що ці люди дуже потребують наших молитов, нашого доброго слова. І через кого Бог дасть цим людям хліба щоденного, як, в першу чергу, не через Своїх дітей?!

Про що сьогодні веде розмову зі мною і з тобою наш небесний Отець? Чи може Він розраховувати на те, що ми виконаємо Його волю, якою б не була ціна нашого послуху? ✠

Я. Назаркевич

“Як олень прагне до потоків води, так прагне душа моя до Тебе, Господи”. Ці слова відображають особливий момент у житті Давида. Він утік від Авесалома, свого сина. Знаходився десь на схилі Єрмонських гір. Знизли потоки Йордану. Нелегко було Давиду. В числі недоброзичливців і ворогів, які постали проти нього, виявився і його рідний син, Авесалом. Серце Давида було сповнене сумними роздумами. І ось у ці хвилини, можливо, він побачив Оленя, який біг до води, і жадібно припав до неї, щоб угамувати спрагу. Все це побачене і викликало, можливо, в Давида нестримне бажання бути в єднанні зі своїм Господом, Котрого він любив усією душею. І тоді народилися ці вражаючі слова: “Як олень прагне до потоків води, так прагне душа моя до тебе, Боже...”. Припускають, що в той час із Давидом міг бути хтось із синів Кореевих, хто й записав по тому ці слова.

Хто не відчував хоча б раз таку нестримну спрагу Бога? Коли душа, здається, готова вирватися з цієї тілесної хоромини та полетіти в небеса, подібно до апостола Павла, котрий мав бажання визначитися і бути з Христом, щоб на небесах приєднатися до двадцяти чотирьох старців і разом із ними впасти і поклонитися Тому, Хто живе по віки віків (Відкр. 5:14). Але для того, щоб стати учасниками поклоніння на небесах, нам потрібно тут, на землі, бути в числі істинних поклонників, котрих Господь шукає для Себе.

ХТО Ж ВОНИ, ІСТИННІ ПОКЛОННИКИ, ЩО Є ІСТИННИМ ПОКЛОНІННЯМ ГОСПОДУ?

В Євангелії від Івана 4: 23-24 ми читаємо: “Але настає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонитись”. У вірші 23 Ісус говорить про істинних поклонників. Значить, були й неістинні. У чому ж виявлялася різниця між ними? У старозаповітні часи Господь вибирав спеціальні місця для поклоніння. Народу ізраїльському було сказано: “Стережися, щоб не приносив ти своїх цілопалень на кожному місці, яке побачиш... але тільки на тому місці, яке вибере Господь” (Повт. 12:13-14). Так само було заборонено приносити й чужий вогонь перед обличчям Господа, але тільки те, що визначено Самим Богом. Це було відмінною ознакою істинних поклонників Богу. Неістинні поклонники, погани вклонялися на будь-якому місці, де їм заманеться.

Часто місцем і предметом їхнього поклоніння були спеціальні гаї, ліси, діброви, дерева, стовпи, камені (Повт. 12:2-3).

Друге, що Господь затверджував в бесіді з самарянкою, це те, що тепер настав час, коли місце поклоніння взагалі не буде відігравати ніякої ролі. Ні на цій горі, і не в Єрусалимі будете вклонятися Отцю (Ів. 4:210). Істинні поклонники будуть вклонятися в душі та істині. Дім молитви — це місце для суспільного богослужіння, а істинні поклонники вклоняються на кожному місці, завжди, в душі й істині.

Поклоніння в душі. Що це означає? Чому Господь говорить, що поклонятися будуть не в Єрусалимі, а в душі? Ось таке цікаве, і не зовсім зрозуміле протиставлення. Справа в тому, що храм обмежував час, місце та умови поклоніння. Закон Мойсея все визначав: що, де, коли. Які жертви, як приносити? Обов'язки священика при поклонінні, обов'язки народу. Спільний

ІСТИННІ

двір, притвір, святилище, святе святих, хто міг там знаходитися, хто не міг і т.д. Але ось Господь говорить: “Віднині в Душі та істині”. Мається на увазі наш людський дух, який є центром Богопізнання. Дивіться, що говорить апостол Павло в 1 Кор. 6:17. Хто з'єднується з Господом, той є одного духу з Ним. Ось воно — істинне поклоніння, це єднання нашого духа з Духом Господа. Це не просто обрядове поклоніння і виконання певних умов чи церковних постанов, це єднання в душі поклонника, і того, кому поклоняються. “Возвеличує душа моя Господа, і зрадів дух мій від Бога, Спасителя мого”, — вигукнула Марія, матір Божа (Лк. 1:46). Істинне поклоніння обов'язково пов'язане з внутрішнім переживанням. Коли ми щиро поклоняємося і прославляємо Господа, тоді і дух наш радіє Богом Спасителем нашим. І це можна робити у будь-який час і на будь-якому місці. Сини Корееві вигукують: “Серце моє і плоть моя захоплюються Богом живим” (Пс. 82:3). Захоплюється — значить, підноситься вгору, летить розумом за вищі межі.

На превеликий жаль, сьогодні немало спотвореного розуміння цього питання. Дехто вчить, що це повна свобода. Хто як хоче, так і поклоняється. Тобто, людина не може, і не хоче себе контролювати, щоб не обмежувати духа. Цим якраз і користуються духи згуби і омани, вводячи в обман душу. Ісус сказав: “В душі та істині”. Це дуже важливе словосполучення. Поклоніння просто в душі без істини — це не правильно. Написано: “Випробуйте духів, чи від Бога

вони...” (1 Ів. 4:1). З іншого боку — просто холодна істина, без духа життя — теж неправильно. Це вигляд благочестя, але сили Його позбавлений.

Отож, Біблія вчить нас, що поклонятися Господу ми повинні не показним підкоренням релігійним обрядам і місцем поклоніння, але внутрішнім духом, серцем чистим. Ми повинні бути з'єднані в одному душі з Господом. Успіх наших молитов не залежить від зовнішніх умов і місця поклоніння. На кожному місці, і в будь-який час, в душі та істині.

Тим самим Господь зовсім не применшував і зовнішні елементи при поклонінні та молитві до Бога. Він часто схиляв коліна, коли молився до Отця небесного. В молитві Він підводив погляд до небес (Ів. 11:31), а не розглядав усіх, хто теж молившись, як це робить дехто під час молитви. Навряд чи можна говорити про з'єднання в душі з Господом в такій людині, котра, молячись до Бога, розглядає при цьому інших. Тому будемо вчитися і прагнути до того, щоб наше поклоніння Господу було справді в душі!

Поклоніння в істині. Юдеї далеко відійшли від істинного поклоніння. Фарисейство та лицемірство. Пости та показні молитви. Святість і зовнішня побожність. Матв. 6:5-6. Вони сиділи на визначних місцях і, за словами Христа, узевши ключі розуміння, самі не входили й бажали чужим увійти перешкоджали (Лк. 11:52). Іншими словами, ці люди присвоїли собі право тлумачити Священне Писання. Вони наклали на Слово Боже своє неправильне

ПОКЛОННИКИ

тлумачення, людські перекладання, і тим самим сховали істину від очей народу. Вони самі встановили певні критерії святості та праведності. Христос прямо називає це праведністю і святістю книжників і фарисеїв, додаючи, що якщо наша праведність не перевищить праведності книжників і фарисеїв, то ми не ввійдемо в Царство Боже (Мт. 5:20). Що ж є істинним поклонінням чи поклонінням в істині? В Ів. 1:14 ми читаємо: “Слово стало тілом і перебувало між нами, повне благодаті та правди”. Тут, безсумнівно, йдеться про Ісуса Христа. Пізніше Сам Господь підтвердив цю думку. Він засвідчив Сам про Себе: “Я є дорога, правда і життя” (Ів. 14:6). І не тільки Сам Господь є істиною, але також і Його слово, Його вчення. “Слово Твоє є істина” (Ів. 17:17). Це означає, що вся повнота Божественної істини, що

відкрита нам в Ісусі Христі, в Його слові, в Писанні. Що з цього випливає? За словами апостола Павла з цього випливає: “Якщо ви стали причетними до Божого ества, якщо ви з’єднані в душі з Господом, то покажіть це на ділі, покажіть у вірі вашій чесноту..., пізнання..., стримання..., терпелівість..., благочестя..., братерство..., любов” (2 Петра 1:5-7). Не розкажіть про це, а покажіть. Якщо ви з’єднані в одному душі з Господом, то все це повинно виявлятися в нашому житті, це невід’ємні діла віри, адже віра без діл мертва (Як. 2:17). Поклоніння в істині — це поклоніння Христу, це проповідь про Христа, це прославлення Христа, тобто, все у Христі, все через Христа і все для Христа! Ось таке життя та служіння буде поклонінням в істині.

Поклоніння в істині — це потреба в молитві. Це спрага душі за Богом. “Праг-

не душа моя до Бога сильно-го” (Пс. 41:3). Це туга плоті за своїм Богом. “Тужить тіло моє за Тобою” (Пс. 63:2). Це насолода вдовolenня Богом під час поклоніння. “Насичується, ніби лоем і товщем душа моя” (Пс. 63:6). Це духовне й емоційне задоволення від спілкування з Богом під час поклоніння. Поклоніння в істині завжди приносить радість. Адже Царство Боже — це мир і радість у Святому Дусі (Рим. 14:17). Фарисеї любили зупинятися для молитви на перехрестях вулиць, щоб їх бачили люди. Молячись у храмі, вони на всіх дивилися згори, і казали в молитві: “Я не такий, як інші люди, чи як цей митник...” (Лк. 18:10). Поклоніння в істині — це смирення і благоговіння перед величчю Бога. Сам Ісус Христос сминив Себе до смерті хресної, і був почутий за Своє благоговіння (Євр. 5:7).

Поклоніння в істині виражається в нестримній спразі за Словом Божим. “Як олень прагне до потоків води... Слово Твоє солодке меду...” (Пс. 18:11). Слово Боже — пасовиська зелені (Пс. 23). Що для тебе є пасовиськами зеленими: фільми, серіали, комп’ютерні ігри, розваги? Якщо це так, то ти ще не пізнав, що значить поклонятися в істині, що значить живитися Словом Його. Фото коханої людини ми носимо в портмоне, воно в нас на екрані комп’ютера. В машині, на робочому місці, де завгодно. А як стосовно Ісуса?

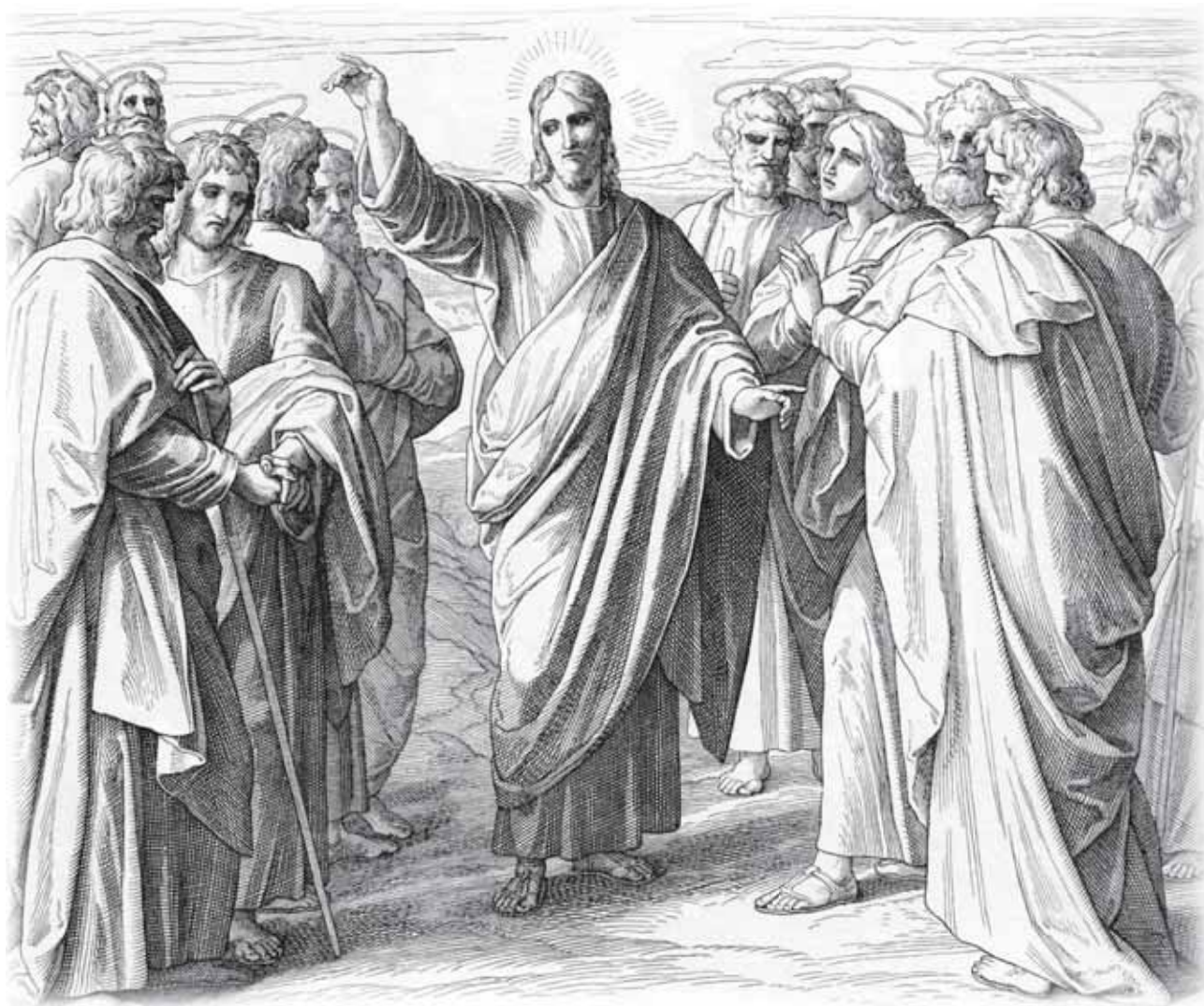
Чи люблю я Його настільки, що Його образ заповнює все моє життя, мої думки, мрії? Як розподілені цінності в моєму житті? Що я шукаю перш за все, чи Царства Божого (Мт. 6:33)? Ми

співаємо “Всі мої джерела в Тобі, і не в бажаннях я шукаю спокій”. А чи так воно в житті? Адже це і є істинним поклонінням Господу, або поклонінням в істині.

Пам’ятаймо ж завжди, що диявол намагається не тільки заповнити християнина в гріх, але він намагається підмінити поклоніння в душі та істині поклонінням чомусь зовнішньому — обрядом, традиціям і т.д. В одних це була гора Гаризм, в інших — Храм, а колись євреї почали поклонятися мідному змію, через якого бог давав їм зцілення від укусів отруйних змій. Вони кадили йому і називали його Нехуштамом. Єзекія знищив його під час свого царства (4 Царст. 18:4). Багато хто і сьогодні поклоняється звірам замість Творця, ось таким Нехуштамам, видимим, через яких, можливо, Бог і дав комусь милість. Поклонятися в істині — це означає бачити, відображати в житті і прославляти тільки Христа, а не щось інше, і навіть якщо це щось було використане колись Богом для мого добра.

Якщо наше поклоніння Богу і благоговійне життя проявляється тільки в неділю в церкві, то ми ще не відносимося до істинних поклонників, котрих шукає Собі Господь. Поклоніння в істині — це життя кожного дня, на будь-якому місці, коли ти сяєш, немов світило. Сяєш, де живеш, де працюєш і де відпочиваєш. І при цьому світишся світлом, що зсередини, а не просто блищиш зверху. “Адже не той юдей, хто є ним назовні, і не то обрізання, що назовні на тілі, але той, що є юдей потаємно, духово, і обрізання — серця духом, а не за буквою? І йому похваля не від людей, а від Бога” (Рим. 2:28-29). Якщо ми хочемо бути в числі істинних поклонників, тоді давайте почнемо поклонятися в душі та істині. ✠

А. К. Сипко

Наслідувати Ісуса Христа в служінні

Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати.

Івана 17:4

Служіння в послузі прославляє Отця

ТРИ ЗАКОНА стосовно служіння, які для прикладу нам виконав Ісус Христос. Читаємо в 1 Пт. 2:21, що Ісус *“залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його”*. Власне в цих словах апостола, який знав суть справи, і криється весь секрет наслідування. Йти *“слідами Його”*. Хто знає, що значить йти по глибокому снігу — той краще розуміє апостола. Нам, покликаним і вибраним, які вже

пішли за Ним, немає альтернативи, як піти стежкою, яку проклав Господь Ісус. Якої б сторони життя та служіння ми не торкнулись — нам принципово важливо, як цей шлях пройшов наш Господь.

Наш текст з практично заключних слів Ісуса є своєрідним підсумком чи звітом СЛУЖІННЯ Ісуса Христа. Грунтуючись на цьому тексті та численних свідченнях НЗ спостережемо три принципи, важливі для нашого з вами служіння.

“Ти дав Мені виконати” Батько дає служіння (БОЖА СТОРОНА)

Прошу звернути увагу на те, **ХТО** дає ПОКЛИК І ПОРУЧЕННЯ БОЖЕСТВЕННІ.

Не ми вибрали прийти до Бога, але Він перший вибрав нас. Не ми набрали собі талантів — дарів, а Він дав їх нам. А якщо ми, згідно дару, несемо служіння — то воно не наше, і не ми його собі взяли — Бог його дав нам.

Звичайно, якщо я діяч, функціонер і сам понабирав собі (з найрізноманітніших причин), і змушений виконувати те, що не моє, до чого я не покликаний — то я буду стогнати та нарікати, що працюю лише я і більше ніхто нічого не хоче, і буду змучуватися та виснажуватися, бо без Божого поклику на служіння та дару Духа мені насправду нестерпно важко. Отже, дорогі християни, не я собі беру служіння — Бог уділяє мені, дає в моє розпорядження!

У фільмі Люка Бессона “Послання” режисер в самому завершенні представляє діалог Жани д’Арк зі своїм сумлінням. І стає очевидним, що коли вона починає тверезіше аналізувати свою місію та посланництво, приходить до розуміння, що все, пов’язане з ідеєю посланництва вона сама собі надумала. А рухала нею швидше за все помста.

НЕБЕЗПЕКА полягає в тому, що ми можемо піти фальшивою дорогою, і не будучи покликаним та обдарованим, братись не за наше служіння з невірної мотивації.

Приклад самовільного служіння: Саул (1 Сам. 15). Це був початок його кінця. Думаю, немає нікого, хто хотів би, озираючись на прожите життя, усвідомити марність.

А ось приклад Ісуса: Ів. 6:38 “*Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене*”.

Як нам знати, що нам робити, яке наше служіння? Опираючись на першу та другу ілюстрацію, з певністю можна сказати, що основна проблема полягає в самотності християнина, у відірваності від спільноти вірних. Я завжди суб’єктивний. Є християни, які на сто відсотків переконані, що Бог наділив їх певним даром. Вони старанно про це молилися, беззастанно експериментували, їхня праця приносить їм радість, вони вважають своє служіння ефективним — і їхня єдина проблема полягає в тому, що вони єдині, хто так думає!

Ми потребуємо одне одного — і саме в спільноті найкращим чином виявляється моє служіння — бо братам і сестрам видніше, який в мене дар, що мені краще вдається.

Є правда ще більша проблема, яка була у всі часи, але тепер особливо

гостра — це непослух. Власне, потреба сучасних церков — це те, що брати і сестри не бажають слухати один одного, вважати “один одного за більшого від себе” (Фил. 2:3).

Кожен сам собі знає, що робити і що інший має робити. Але правдиві стосунки в церкві Христовій ґрунтуються на (взаємо) послусі. Прикладом досконалим цього є Господь Ісус. Або як по-іншому розуміти Його слова?

Не знаєш, яке служіння дав тобі Господь? Стань близьким до Господа через спілкування в молитві та слові, і будь готовим слухатись.

“Довершив Я те діло” Виконання (ЗЕМНА СТОРОНА)

І знову приклад Ісуса: Ів. 4:34: “*Ісус каже до них: Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити*”. Виконання волі Отця було для Ісуса найвищим захопленням.

Спостерігаючи життя Ісуса за Євангеліями, виглядає так, що Ісус не просто звершував служіння, щось робив. Є очевидним, що служіння для нього було способом життя. Служінню було підпорядковане все життя!

Складається враження, наскільки ясно Ісус усвідомлював Свою місію.

У Нього була основна задача, і Він використовував Свій час з огляду на Своє призначення.

Особливо чітко це виявилось під час Його останнього шляху до Єрусалиму. Коли Він підходив до Єрихону, як пише Лука (18), Він почув пронизливий крик сліпої людини і зупинився на велике здивування і переляк друзів, так і недругів. Вони були роздратовані — Ісус немов би забув, що до Єрусалиму було ще шість-сім годин дороги, а вони хотіли встигнути туди на святкування Пасхи — це і була їх мета. Але не це було головною метою Ісуса. Служіння нещасним людям, таким, як цей сліпий, було значимішою справою, достатньо важливою для Ісуса, щоб Він витрачав на цей Свій час.

Незабаром після першої несподіваної зустрічі Ісус зупинився знову, цього разу під деревом, щоб покликати Закхея, відомого збирача (точніше здирача) податків. Саме Господь запропонував Закхею зустрітись в його домі і поговорити. І знову натопт, що оточував Ісуса, був розгніваний, по-перше, тим, що подорож до Єрусалима знову була перервана, і по-друге, через репутацію Закхея. З їхньої позиції здавалося, що Ісус невірно розпоряджається Своїм часом і робить не те. Проте, з

погляду Ісуса, час був витрачений з користю, — Його вчинки визначалися Його місією. Лука наводить слова Ісуса, сказані саме з цього приводу: “Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!” (Лк 19:10).

Може таке бути, що в очах людей твоє служіння мізерне. Будь мужній і спокійний — головне, що ти робиш Божу справу. Сучасне суспільство, сформоване через ЗМІ, звикло до негайних та потужних результатів, не затрачуючи значних зусиль. Не гонись за цим — це марна справа. Роби вірно покладене на тебе Господом.

Згадуючи притчу Ісуса про таланти, хочу ствердити, що важливий не талант людини, важливо, як вона його використовує. Бог ніколи не жадає від людини того, чого в неї нема, але Він вимагає, щоб людина повною мірою використовувала наявні в неї здатності. Той, хто отримав мало, мав ту саму можливість служити в Царстві Божім, як і той, хто отримав багато.

Таланти в людей неоднакові, але у своїй заподаткованості, у зусиллях, що прикладаються, вони можуть бути рівні.

Т. 16: “і набув він п'ять других талантів” — гляньте, який великий прибуток — 100 відсотків! П'ять талантів перетворилися в десять!

Бог благословляє, коли людина свої таланти використовує на діло царства Божого. *Боже благословення не залежить від наших здібностей та від кількості наших талантів* — той, що отримав два таланти, набув ще два, отримавши таким чином сто відсотковий прибуток.

Джон Ньютон, відомий американський проповідник, одного разу проповідував в невеликому англійському селищі. Люди виявилися байдужими, і на збір прийшло небагато. Але це не пригнітило проповідника. Він проповідував, як завжди, з натхненням. Серед жменьки людей знаходився містер Скотт. Проповідь привела його до Христа, і він згодом стає всевітньо відомим тлумачем Біблії. Проповідь Джона Ньютона не була марною і, можливо, зробила для світу більше, ніж яке-небудь інше служіння Ньютона.

Служіння в душі Ісуса щось коштує. Що ти готовий заплатити?

Григорій Савович Косий розкажує, як в 60-х роках, при особливо сильних гоніннях, в церкві виникла крайня потреба в служителях. Зрозуміло, що рішення стати служителем торкалося не тільки самого служителя, але і його сім'ї. Мало того, що сім'я повинна усвідомлювати його відповідальність, розуміти його відсутність, вона до того ж повинна була бути готовою до того, що чоловіка і батька могли у будь-який час забрати у в'язницю. Коли в м. Біла Церква дружинам лідерів церкви задали питання: “Хто готовий пожертвувати своїм чоловіком?”, піднялася сестра на ім'я Сидорець Любов Федорівна і сказала: “Відаю його Господові!” З відома дружини, і по загальній згоді церкви, Сидорець Іван Якович був рукопокладений на пасторське служіння. Іван Якович, переживши два інфаркти, відійшов у вічність після багатьох років вірного служіння Господові.

Коли Ісус говорить, що **“довершив Я”**, це, ймовірно, мало включати також його смерть. Всі приготування до тієї смерті були зроблені. Він проповідував євреям; Він дав їм повний доказ, що Він був Месією; Він зібрав учнів; Він виклав їм характер (природу) Його релігії; і не було нічого незробленого. Ми бачимо тут, що Його велика і важлива робота повинна бути зробленою перед Його смертельною годиною. Він нічого не відклав невиконаним, залишаючи світ, Його праця була настільки завершена, що навіть перед смертю Він міг сказати **“довершив Я”**.

Це приклад, гідний до наслідування — не залишати велику роботу життя до ліжка смерті. Християни повинні мати своє служіння, і коли та година наближається, без турботи про земне вмирати і повертатися до свого Отця, що на небесах.

“Я прославив Тебе”. Всеперемагаюча і кінцева мета будь-якого служіння

Яким чином Хрест прославив Бога? Бога можна прославити тільки слухняністю Йому. Дитя віддає честь своїм батькам своєю слухняністю їм. Громадянин країни шанує свою країну слухняністю її законам. Школяр віддає честь вчителю, коли слухняний його навчанню. Ісус приніс

славу і честь Отцеві Своєю повною слухняністю Йому, Євангельське оповідання говорить вельми ясно, що Ісус міг би уникнути Хреста. По-людськи міркуючи, Він міг повернути назад і взагалі не йти до Єрусалима. Але дивлячись на Ісуса в Його останні дні, так і хочеться сказати: “Дивіться, як Він любив Бога Отця! Дивіться до якої межі йшла Його слухняність!” Він прославив Бога на Хресті, віддавши Йому повну слухняність і повну любов.

Ісус прославив Отця не словом (звичайно, словом також), не промовами, А СПРАВОЮ, конкретними вчинками.

“Я”, говорить, “прославив Тебе на землі”. Справедливо додає: “на землі”. Бо на небесах Він був прославлений, приймаючи поклоніння від ангелів, а земля не знала його. А як Син всім сповістив про Нього, то і говорить: Я прославив Тебе, посіявши богопізнання по всій землі і вчинивши ту справу, яка Ти доручив Мені. Бо справа втілення Однородженого була — освятити нашу природу, скинути світоправителя, якого раніше обожнювали, насадити богопізнання між людьми. Як же Він вчинив це, коли це і не починає? Все, говорить, що Мені потрібно було зробити, Я зробив. Так, Він зробив те, що якнайбільше: всадив в нас корінь добра, перемігши диявола, і Самого Себе віддав всепожираючому звіру — смерті, а від цього кореня з потреби підуть і плоди богопізнання. Отже, говорить, Я вчинив справу, тому що Я посіяв, посадив корінь, а плоди виростуть. (Феофілакт Архієпископ Болгарський)

Все служіння Ісуса вказувало на Отця, прославляючи Його.

Тому будь-який інший мотив звершення служіння є не просто невірний — він зазіхає на першу заповідь. Бо якщо ми не відаємо Господеві те, що належить Йому, а прагнемо самі з того щось мати — це шлях люцифера. Насправді єдиним призначенням та найбільшим прагненням нашої душі, створеної Богом є віддавати Творцю хвалу, бути Йому славою. Йти слідом за Ісусом в служінні через близькість з Богом й церквою отримати служіння і ясно усвідомлювати своє призначення: вірно й неухильно звершувати його впродовж життя; основний результат, який випереджує численні інші — те, що ти робив і зробив — те прославило Бога! ✠

Пастор Іван Романюк

Програма української баптистської теологічної семінарії для братів, які проживають в діаспорі

Програма "Бакалавр + спеціалізація"

Форма навчання дистанційна з загальною кількістю 120 кредитів.

**Програма відповідає вимогам ЄААА
Рівень "С + спеціалізація"**

ОПИС ПРОГРАМИ "БАКАЛАВР + СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ" ДЛЯ ДИСТАНЦІЙНОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ

Програма "Бакалавр + спеціалізація" з дистанційною формою навчання створена для братів, які хочуть здобути богословську освіту, але з різних обставин та причин не можуть перебувати в її класних приміщеннях семінарії. Не виходячи з дому чи невийжджаючи з країни, можна здобути таку освіту в Українській Баптистській Теологічній семінарії завдяки дистанційній формі навчання за програмою "Бакалавр + Спеціалізація". Загальна кількість кредитів, які повинен набрати студент, щоб отримати ступінь Бакалавра та спеціалізацію у церковній діяльності — 120. Спеціалізацію можна здобути в наступних галузях: Біблійних наук, місіології, християнської освіти, пасторського служіння, християнської психології.

ВИМОГИ ДО ЗАСВОЄННЯ ПРОГРАМИ

Для засвоєння програми студентом і здобуття ним ступеня необхідно набрати 120 кредитів, передбачені навчальною програмою, та внести необхідну плату, встановлену семінарією. Щоб здобути один кредит,

студентові необхідно прочитати 600 сторінок тексту або написати письмову роботу на 15 сторінок та внести плату в розмірі 30 доларів за кредит.

Наприклад: Для засвоєння курсу душеопікування необхідно набрати 3 кредити. Це означає, що студент повинен прочитати 1200 сторінок тексту, що прирівнюється трьом книгам, написати письмову роботу з відповідною кількістю сторінок, та внести плату в розмірі 90 доларів за курс. Таким чином, виконавши академічні та фінансові вимоги, студент здобуває необхідну кількість кредитів з кожного предмету.

В разі невиконання студентом академічних чи фінансових вимог згідно кожного предмету кредити не зараховуються. Причому, якщо фінансові зобов'язання виконані, а не засвоєна академічна програма, затратені кошти студентом на навчання не повертаються.

Спілкування з студентами проходить по електронній пошті. Всі матеріали, які необхідні для навчання, будуть висилатися студентові по електронній пошті за рахунок семінарії. Якщо студент захоче мати ці матеріали в паперовому вигляді, то семінарія може вислати їх за рахунок студента.

Засвоєння навчальних предметів іде поступово від загальних до спеціальних. Неможливо здати

спеціальний предмет, не пройшовши загального. Засвоїти програму студент може не раніше двох років навчання і не пізніше п'яти.

Програмою опікуються доктори, професори, магістри. Кожний студент отримує персонального керівника, з яким буде консультуватися по спеціальним питанням, які виникнуть в процесі навчання.

ПРИМІТКА:

Якщо студент має відповідну кількість кредитів з деяких предметів навчальної програми, завдяки вищій освіті, яку здобув у державному навчальному закладі III-го, IV-го рівня акредитації, чи пройшов деякі богословські предмети,

то ці кредити можуть бути зараховані при умові: документального підтвердження про проходження предмета з відповідною кількістю кредитів (або годин) та мінімальним фінансовим внеском 30 доларів за кожний предмет.

ПЕРЕЛІК ПРЕДМЕТІВ НАВЧАЛЬНОЇ ПРОГРАМИ.

Навчальна програма складається з трьох рівнів предметів. Неможливо здати предмет третьої групи, не пройшовши предмета першої чи другої. Можливий виняток, коли студент уже має пройдений цей предмет і претендує на зарахування курсу автоматично згідно вимог.

I РІВЕНЬ	II РІВЕНЬ	III РІВЕНЬ
Методи самостійної роботи 1	Систематика I 5	Утворення нових Церков 2
Історія України 2	Історія Баптизму 3	Учнівство і Євангелізм 2
Українська мова 2	Історія українського Баптизму 3	Гомілетика — II 2
Догматика ЄХБ 2	Богослов'я Старого Заповіту 6	Систематика — II 5
Історія Церкви 3	Богослов'я Нового Заповіту 6	Порівняльне богослов'я 3
Вступ до Гомілетика 4	Педагогіка 3	Пастереологія 3
Огляд Старого Заповіту 3	Психологія 3	Душоопікунство 3
Огляд Нового Заповіту 3	Філософія 3	Адміністрування 2
Місіологія 3	Культи і Релігії 3	Шлюб і Сім'я 3
Герменевтика 3	Християнська етика 3	Апологетика 2
	Гомілетика 14	Музичне служіння в Церкві 2
	Роботи в малих групах 2	Дипломний проект 5
	Молодіжне служіння 2	Практика 6

Опис, вимоги та учбові матеріали по всіх предметах будуть висилатися студенту з початком вивчення кожного предмета.

ВИМОГИ ДО ВСТУПУ НА ПРОГРАМУ "БАКАЛАВР + СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ"

Всі документи висилаються електронною поштою

1. Заява на ім'я ректора.
2. Автобіографія.
3. Фото.
4. Рекомендація пастора.
5. Адреса електронної пошти (якщо такої немає необхідно відкрити поштову скриньку)
6. Бути членом баптистської церкви.
7. Коротка анотація своєї церковної діяльності.
8. Письмове зобов'язання про оплату навчання
9. Документ про освіту.

10. Вступний іспит.

Всі документи та інформацію висилати за адресою: ubtsdistant@gmail.com

Стандартний пакет документів висилається семінарією, при письмовому повідомленні абітурієнта про бажання навчатися в семінарії.

Програму затверджено на педагогічній раді
УБТС

Ректор І.М.Романюк
Академічний декан Я.Б.Пиж

З 1 по 4 листопада 2006 року в Сакраменто відбулась євангелізація з участю благовісника Віктора Гамма. Пропонуємо короткий нарис цієї події пастора Володимира Вільчиці

РАЗОМ

У наповненому людьми великому, світлому залі стояла невимовна тиша. Усі ніби завмерли, коли на кафедру вийшов Він — брат Віктор Гамм. Не страх, як перед монархом, а справжня повага до їхнього товариша, брата та співпрацівника. “Працювати нам треба разом” — говорив брат Гамм, — “боротись разом, переживати разом, співчувати разом, молитись, любити, жити і перемогати нам треба разом”. З такою ціллю приїхав він у Сакраменто, щоб провести євангелізацію для наших земляків, які живуть тут.

І ось після трьох зібрань посвячення та заклику, які ми разом провели, тепер знову зішлись, щоб зробити аналіз, ще раз помолитись, підтримати один одного в боротьбі за людські душі. Багато може зробити одна людина, але якщо робити вдвох, то виходить значно більше. Христос колись сказав: “Якщо двоє з вас на землі погодились про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, станеться їм, від Мого Отця, що на небі” (Мт. 18:19).

У справі євангелізації нас було не двоє, а багато, отож і праця була звершена велика. Чотири дні, в

які вона проходила, були похмурі та дощові. Північний осінній вітер своїми холодними хвилями наче жахав тих, хто приїжджав до місця служіння. Виходячи із машин, люди, прикриваючи себе парасольками, курточками або ж долонями, усе-таки поспішали до приміщення.

Переступаючи поріг церкви, усіх зустрічала нова погода, нова атмосфера. Оркестр, що розташувався у просторому вестибюлі, міняв відразу настроїв і молодих, і старших, що заходили у приміщення величезної церкви, де і відбувались служіння. Не усе можна побачити і почути, те, що веде до успіху на таких євангелізаціях. Коли у декількохтисячному залі, наповненому людьми, співались пісні та проголошувались проповіді, десь там за кулісами, далеко від людських очей стояли в проломі наші брати та сестри. Стояли на колінах з піднятими поглядами до неба — зірдики й мали прийти і успіх, і благословення. Ніхто не буде знати їхніх імен, ніхто не скаже їм “дякую”, але це тільки тепер, на землі. І як не прикро, але це правда, що їх так мало, а тому, можливо, і так мало

буває перемог у нашому житті.

Саме про це говорив євангеліст Віктор Гамм на зустрічі зі служителями та комітетом з підготовки цього великого служіння. “Разом” — це не тільки зійтись під один дах, заспівати спільну пісню, “разом” — це багато ширше і змістовніше. А саме — мати одні почуття, одні бажання, співчувати та підтримувати, допомагати та захищати, любити та жертвувати собою заради ближнього. Ось що значить жити разом. Ми такі різні, що живемо поруч, різні у сім’ї, різні у церкві, у суспільстві, різні в розуміннях, різні за національністю, за віком, за соціальним станом, різні, різні, різні... І нам, таким різним, треба навчитись бути разом, так учить Слово Боже, так учить Сам Господь: “Отож Ви уже не чужі... а співгромадяни святих і домашні для Бога, збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос... на Ньому і ви будетеся РАЗОМ Духом на оселю Божу” (Еф. 2:19-22).

Будуватись — це процес нелегкий і нешвидкий. Багато зусиль треба докладати, щоб досягнути деяких результатів. Враховуючи

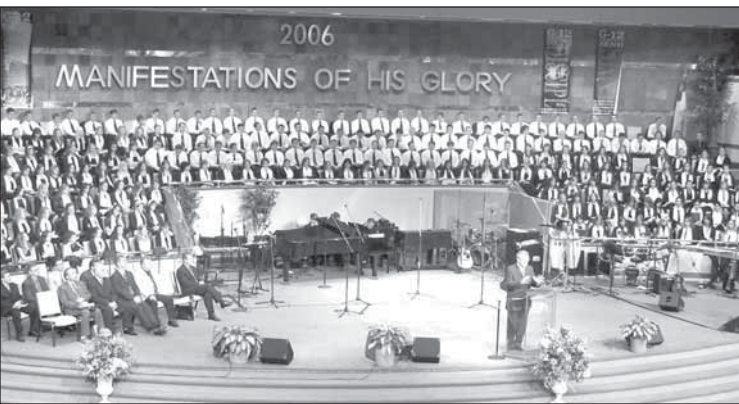
ще і те, що є ворог і наш, і Божий, який має за ціль роз’єднати та розігнати, і йому нерідко це вдається.

Здається, що ніхто, хто служав, не лишився поза розумінням суті настанови нашого “Біллі Грема”. Проповіді, які він проголосив на служіннях, заклики, які робив, усе свідкувало, як це добре і гарно жити братам разом.

На кожному зібранні, на заклик виходили десятки і деколи сотні людей, ставали на коліна, плакали та молились, просячи прощення у Бога. У залі була велика радість присутніх і не тільки їх. Небо раділо, бо коли кається один грішник, то в небесах відбувається велика-велика радість, а коли багато, то радості багато-пребагато. І як проповідував ще в давнину Ісая, “Він (цебто, Господь), на подвиг Своєї душі буде дивитись з задоволенням...”

Євангелізація у Сакраменто відбулась, у багатьох душах відбулись переміни, а як ти, мій дорогий друже? Чи знову натягнеш на себе своє “я”, чи по-новому підеш у ногу з братом, сусідом, другом? Адже усім нам потрібна євангелізація, і така, щоб приносила і покайняння, і переміни, і нове життя. ✱

Пастор Володимир Вільчиця

ПІДЕМ ДО ЯСЕЛ

Не знала Марія в ту радісну ніч,
Що то наша мрія в обіймах її,
Синочка до серця свого пригортала,
Не знала Марія, не знала, не знала.

Не знала Марія, та знав Божий Син,
Що людство від смерті врятує лиш Він.
Слова всі про Нього у серці ховала,
Не знала Марія, не знала.

Не знала Марія. Прийшли ті літа,
Коли, наче сина, обняла хреста.
Скривавлене древо сльозами вмивала,
Та в ніч ту різдвяну Марія не знала...

Ольга Цуманчук

РІЗДВЯНЕ

Святкуємо ми свято це щороку,
Пливуть колядки вознеслим піснопінням;
Святкується Різдво врочисто і глибоко,
А Сам Христос лежить іще на сіні.
Щороку пишно вбрана наша хата,
В коврах долівка, у портретах стіни.
В кутку ялинка світиться багата,
А Сам Христос лежить іще на сіні.
Бо якщо стіл наш гнеться від надміри,
А бідний хліба біла нас не має, —
Тоді нема у нас живої віри,
І наш Христос ще в яслах пробуває.
Якщо в нас в хаті вбогий не ночує,
Даремне наше пишне святкування,
Бо наших колядок Господь не чує,
А Сам Христос лежить іще у стайні.
Якщо в цей день ялинка у нас сяє,
Але любов в серцях давно погасла,
Тоді Христа Ісуса в нас немає,
Він ще лежить у Вифлеємських яслах.
Чи ти мій друже, бідний, чи багатий,
Візьми з ясел Спасителя Святого...
Неси Його скоріш у свою хату
І посади на троні серця свого.

М. Подворняк

ЗОРЯ ЯСНА

Зійшла ясна зірка
Понад цілим світом,
Обняла всю землю
Радісним привітом.

“Не лякайтесь, люди! -
Кликнув ангел з неба, —
Бог святий дарунок
Шле для вас від Себе”

Ці слова лунають
І для нас сьогодні,
Ангели вітають
Всіх з Різдва Господнім.

Не лякайтесь, люди,
Голосу спасіння;
І прийміть до серця
Божє повеління.

Ольга Цуманчук

НОВИЙ РІК

Як місяць між зорями,
Новий рік між долями,
Замріє й чисте у нього чоло
З незнаними горями,

Таємними болями
І радіщами на добро.
З дарунками Божими,
На людські не схожими,

Іде Новий рік з вічних гір,
Снопом, як у золоті
Хай стане він в повноті,
Щоб міг повернутись до зір.

Підхоплений хвилями -
Пройдений милями
На цій землі наших гріховних доріг
Рік човником котиться

І вірити хочеться:
Спаситель нам ласку зберіг.
Не тлінно покорошений,
Гріхами розорений

Хай буде для нас наступаючий рік —
А щедрою нивою
Навік тим щасливою,
Що в Бозі наш схований вік.

Ольга Цуманчук

РІЗДВО

Він під Різдво заснув у сумі.
Нема ні взвару, ні куті,
Чорніє латка на костюмі,
Не сніг летить на дні святі, —

По даху вперто дощ гуркоче.
Заснуть, забудь скитальчі дні!
В минуле позирають очі,
Стає він підлітком у сні.

І бачить вілію в родині.
Дід понаписував хрестів
На вікнах і на дверях. Лине
Олійний запах пирогів,

І на столі кутя з узваром.
Молитву батько прочитав.
Вечерять будем незабаром.
І стук ложок і гуркіт лав.

Матуся їжу насипає...
Прокинувся — зовсім розсвіло.
Вечері й матері немає.
Його далеко занесло!...

До церкви йшов Перепелиця.
Стара німкенья по дорозі, —
“Одну відвідуєм каплицю!” —
Йому промовила на разі.

Олександр Зорге

Сторінка “Християнська Сім'я” вітає Вас із Народженням Спасителя нашого Ісуса Христа. Від щирого серця бажаємо Вам у Новому році навчатися чути голос Божий, підкорятись Йому і виконувати Божу волю.

Ми, а це група християнських сімей, хочемо коротко розповісти про себе. Ось уже близько трьох років, раз у тиждень, ми збираємось разом, щоб мати спільне читання і дослідження Слова Божого. Можливо, ви думаєте, для чого це робити, адже можна і самому читати Біблію. Так, ви абсолютно праві, не тільки можна, але й потрібно. І все таки ми хотіли б поділитися своїми роздумами над тим, що дає нам спільне читання Слова Божого.

- Додаткове читання Біблії.
- Є група друзів, які підтримують нас молитвами.
- Особливо приємно було відчутти, як Бог відповідав на наші прохання, за які молилась вся група протягом кількох місяців.
- Відчулось, що Бог продовжує працювати над нашими сім'ями, виховує нас через Своє Святе слово.
- Коли ми досліджували тексти з Біблії, то цікаво було ділитися своїми думками та вислуховувати роздуми інших братів і сестер. Бог відкривав та пояснював нам Своє Слово.
- Сила молитви. Одна сім'я з нашої групи молилась за певну потребу протягом довгого часу, та не отримала відповіді. Тоді вона звернулася до братів та сестер, з якими мала спільне читання Біблії. Коли помолилися всі разом, то відповідь від Бога з вирішеною проблемою прийшла того ж дня.

Дуже часто буває, що коли ми молимося за певні потреби і Господь дає відповідь на них, то ми забуваємо подякувати за почуту молитву, і майже нікому не розповідаємо про це. Ми повинні

бути вдячні Богу і свідчити іншим про Його любов та опіку, щоб тим самим прославити Господа і підтримати віру братів та сестер, які поряд з нами.

Звичайно, не завжди все було легко і радісно. Бували часи, коли ми могли брати уроки з нашого життя і, найголовніше, могли отримати відповіді від Бога. Багато разів ми переконувались в Його милості, коли Господь відповідав на різноманітні

технічного прогресу за останні 100 років був більший, ніж за всі 1900 років після народження Ісуса Христа. Людство крокує до високих швидкостей. Все змінюється, на жаль, міняється і сім'я, і ставлення до сім'ї, і сімейні цінності. Пріоритети сучасної сім'ї — фінансове забезпечення, становище в суспільстві, екзотичний відпочинок. На ці речі витрачається весь дорогоцінний час, даний Гос-

але те, що вони передали нам живу віру в живого Бога є цінніше і важливіше сьогодні для нас, ніж те матеріальне, що вони залишили. І коли ми витрачаємо весь дорогий час, щоб набити щось матеріальне для наших дітей, не передавши Божої науки, живої віри і особистого прикладу, то що ми будемо мати в майбутньому? У житті все міняється, і те, що цінне сьогодні, вже не буде особливо цінне, коли наші

кам, треба передати для наших дітей, для наступних поколінь. Давайте трішки уявимо, що буде, коли ми залишимо щось матеріальне, навіть якщо воно буде мати якусь цінність в майбутньому, і не передамо своєї віри та науки Божої. Чи потрібне буде те матеріальне для наших дітей, чи зробить воно їх щасливими? Чи виховає воно наших дітей християнами? Чи це будуть діти, які мають все, люблять тільки себе, не знають живого Бога, і тільки тому, що ми не навчили їх, не передали їм, а можливо, навіть залишили поганий особистий приклад. Боже повеління до нас — триматись Його науки. "А ви будете дотримувати цього річ, як постанови для себе й для синів своїх аж навіки" (Вихід 12:24).

Група християнських сімей церкви м. Federal Way.

Пишіть до нас в рубрику "Християнська сім'я" за адресою:

Чекеренда Петро
music5tanya@yahoo.com

Мочило Роман
romanadia@yandex.ru

Християнська сім'я

прохання і зміцняв нашу віру в Нього і в те, що каже Слово Боже: "Де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я серед вас".

Вищому номеру журналу "Вісник правди" ми хотіли б разом з тобою, дорогий читачу, пороздумувати над темою "Християнська сім'я в сучасному світі". Хотілось би отримати побажання, поради, запитання чи свідчення про те, як Бог відповідає на молитви. Одним словом, мати живе спілкування через "Вісник правди".

Сучасна сім'я і християнська сім'я. Які спільності і відмінності ми знаходимо на порозі XXI століття? Якими пріоритетами живе сучасна сім'я, і про які пріоритети говорить нам Слово Боже? Дорогий читачу, не спіши перегортати сторінку, думаючи, що я все знаю і нічого нового тут не знайду. Можливо, так і не знайшовши нічого нового, ти повториш для себе знайомі речі, це буде тільки тобі на користь.

Сучасний ритм життя ставить нас в певні умови. Однією з найбільших проблем сьогодення є брак часу. Не вистачає часу. Ріст

подом для правильного використання. Слово Боже говорить: "Дорожіть часом, бо дні лукаві". Пригадується одна американська сім'я, де все спілкування проходить через... (щоб ви могли подумати?) через холодильник. Чоловік, дружина і діти не бачать один одного, бо працюють і навчаються в різні зміни. І тільки записки на холодильнику повідомляють, де взяти їсти і що потрібно зробити. Коли брак часу і спілкування, то слабне сім'я, і навіть розпадається. На жаль, таке трапляється і в християнських сім'ях. Чоловік і дружина не мають часу для спілкування з Богом через читання Біблії і молитви. Сім'ї слабнуть духовно і, найголовніше, що ми можемо залишити для наших дітей? Часто ми, розмовляючи один з одним, говоримо: "Ну, час такий. Поки молодий, треба працювати, адже ми маємо дітей і потрібно допомагати їм, залишити певний матеріальний спадок". Це добре. Але давайте трішки пороздумуємо. Чи наші батьки, діди і прадіди не думали так і працювали, можливо, більше і важче,

діти будуть дорослі. Ми це можемо побачити на власному прикладі. Те матеріальне, що було цінне для наших батьків, воно не цінне сьогодні, в сучасному світі. Будинки старіють, машини міняються, гроші знецінюються.

Все змінюється, але є речі незмінні, які кращі за золото і срібло, тому що золото і срібло також знецінюються. Ці речі — це Слово Боже, яке нам, бать-

ГОВОРЯТЬ ДІТИ

Розслідування по-дитячому.

— Мамо, розкажи, як ви з татом познайомились?
— Спитай у тата!
— А я ще і в тата запитую, а пізніше порівняю, чи ви обоє говорите правду.

Дитяча простота.

Ідучи в авто, тато і мама розмовляють про будинки, які подобаються, в якому місці подобаються, які ціни і так далі. Син, котрий їхав у тому ж авто, нарешті не витримав і сказав: "Що ви, все про будинки і про будинки, давайте будемо говорити про Бога".

Донечка не слухалася під час зібрання і тато обіцяв покарати її вдома. Коли, перебуваючи вдома, тато покликав її і був готовий виконати свою обіцянку, вона сказала йому:

— Ти мусиш мене простити.
— Чому? — запитав тато.
— Бо й Бог тобі не простить, — сміливо відповіла дівчинка, чим і отримала прощення від батька.

День народження

Данило говорив по телефону. “Ми ще на базарі, мамо, — сказав він, — машина не заводиться, і майстер з автомайстерні навпроти її лагодить. Тато просив передати, що ми приїдемо так швидко, як тільки зможемо. І ще просив передати тобі, що “шоу продовжується”. Хоч я не розумію, що це означає”.

Мама все розуміла. Мова йшла про вечірку-сюрприз, яку вони готували для Данила. Тато взяв Данила на базар просто, щоб забрати його з дому, поки мама все приготує. У вітальні були гості, які чекали на Данила. І мама зрозуміла, що тато хотів сказати, щоб вона продовжувала ігри та розваги.

Коли Данило нарешті добрався додому, його зустріли вигуками “Сюрприз! Сюрприз!” Навколо було повно друзів у святкових шапочках із подарунками в руках. Данило був дійсно здивований.

“Нарешті ти з’явився, — сказав хтось, — ми вже хотіли забрати свої подарунки і віддати їх комусь іншому”.

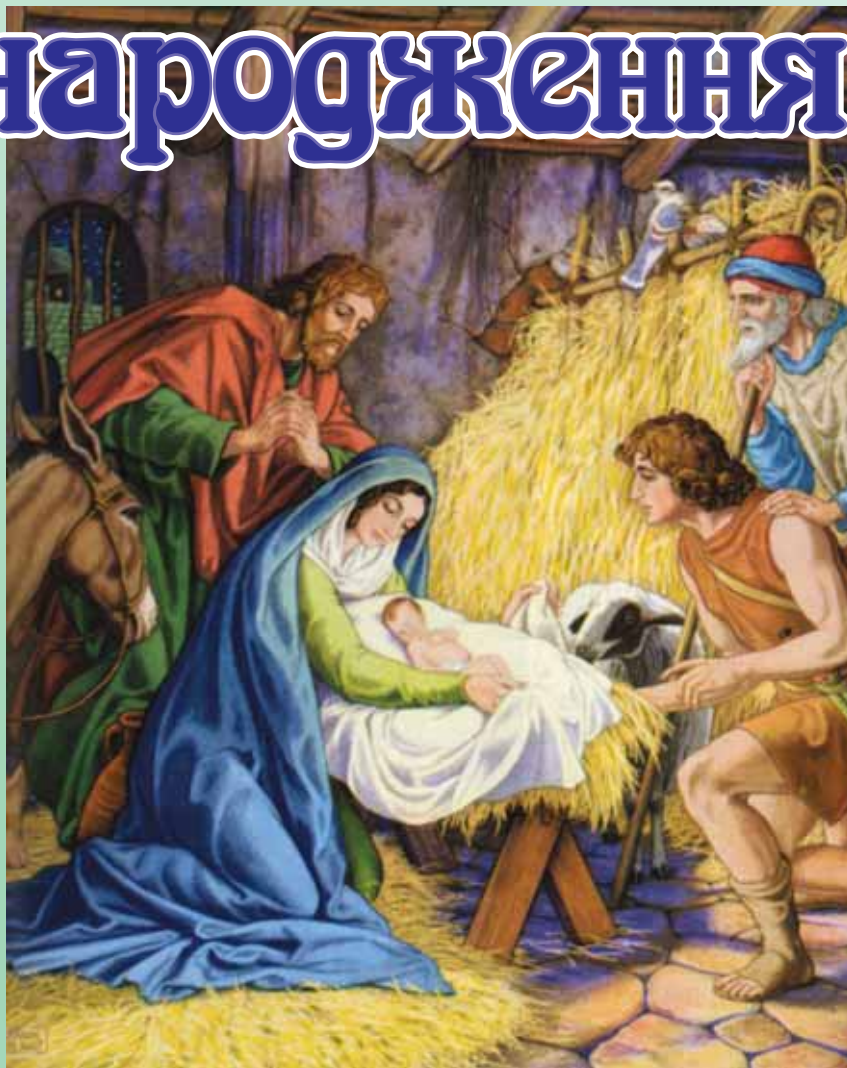
“Ні-ні, — відповіла Соня, менша сестра Данила, — це його подарунки, тому що це його День народження”. Під загальний сміх і вигуки Данило відкрив подарунки.

Скоро настав час розходитися. Коли всі пішли, Данило нарешті сів за стіл, щоб з’їсти кусок святкового торта. “Шкода, що я пропустив ігри, — сказав він, — але все-таки я радий, що встиг всіх побачити і відкрити подарунки”, — додав він.

“Я також рада, — відповіла мама. — Як сказала Соня, це твій День народження. А День народження без винуватця події трапляється”.

ЩО ДУМАЄШ ТИ?

Чи ти знаєш, що Різдво святкується з нагоди Дня народження Ісуса? Ти пам’ятаєш про це, відвідуючи різні різдвяні свята і події? Чи твоя поведінка вказує на те, що

Ісус з тобою? Різдво неможливе без Ісуса. Пам’ятай про це, коли святкуватимеш Його День народження.

ЗАПАМ’ЯТАТИ:

Луки 2:7: “І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, — бо в заїзді місця не стало для них.”

Біблія

Я люблю, коли мій тато
Біблію мені читає
Хочу я багато знати,
Що Господь нам сповіщає.
Люблю з мамою молитись
І пісні співати.
Треба на Христа дивитись
Більш про Нього знати.
Треба Біблію читати
Слово Боже виповняти,
Щоб в святих оселях в небі
Місце з Богом мати.

Спас народився

І для Олі, і для Вані,
І малесенької Тані,
І для мене, і для вас
Народився нині Спас!

Я спитаю всіх сьогодні,
Нехай чує цілий світ,
Чи у серці дім Господній,
Чи нора, де живе кріт?

Як нора, то це погано,
В руки ви візьміть рубанок,
Для душі зробіть віконце-
Нехай зійде туди сонце.

Підметіть усе чистенько,
Не забудьте внести квіти,
А тоді Христос маленький
Скаже: “Я тут буду жити”.

Ольга Цуманчук

Різдвяна легенда

Ангели

Колись одного різдвяного дня всі, окрім бабусі і мене, поїхали до церкви. Мені здається, що ми були самотні в усьому домі. Ми не могли йти з іншими, бо одна з нас була занадто молода, а друга занадто стара. І обидві ми були сумні, що не могли поїхати на всенічну, щоб побачити різдвяні ялинки.

І коли ми ось так обидві самотньо сиділи, бабуся почала розповідати:

— Одного разу був собі чоловік, — казала вона, — що вийшов у темну ніч, щоб позичити вогню. Ходив він від хати до хати, стукав до кожних дверей і казав: “Мої любі, допоможіть мені! Якраз тепер моя дружина повила дитятко, і я мушу розвести вогонь, щоб розігріти її і дитину.”

Це була, однак, глибока ніч; всі люди спали, і ніхто йому не відповідав. Чоловік ходив і ходив. Нарешті, десь далеко заблимав вогник. Він пішов у тому напрямі і побачив, що вогонь горів у чистому полі. Довкруги нього лежало і спало багато білих овець, а їх сторожив старий пастух.

Чоловік, що хотів позичити вогню, підійшов до овець і побачив, що в ногах пастуха лежать і сплять три великі собаки. Коли він підійшов до отари, собаки пробудилися, відкрили свої великі пащі, немов би хотіли гавкати, — але не випустили з себе ані звука. Чоловік бачив, як шерсть на їхніх хребтах найжилася, як їхні гострі зуби висувалися до нього. Він почув, що одна із собак ухопила його за ногу, друга за руку, а ще одна зави-

сла коло його шиї. Але ні щелепи, ні зуби, що ними собаки хотіли кусати, не слухали їх і не зробили йому жодної шкоди.

Чоловік хотів іти далі, щоб знайти те, чого він потребував. Та вівці лежали так тісно одна біля одної, що він не міг пройти вперед. Тоді він почав йти по їхніх хребтах і так дійшов до вогню. Але жодна овечка не ворохнулася, ані не збудилася...

Досі бабуся могла розповідати без перешкод, але тепер я не могла стриматися, щоб не запитати:

— Чому ж вони не ворухнулися, бабуню?

— Про це довідаєшся за хвилину, — відповіла бабуся і оповідала далі:

— Коли чоловік доходив уже майже до вогню, його побачив пастух. Це був старий, непривітний і суворий до людей чоловік. Коли він побачив, що наближається чужинець, то схопив довгий кий, що його зазвичай тримав у руках, доглядаючи отари, і кинув ним на чоловіка.

Зо свистом полетів кий прямо на чоловіка, але не зачепив його і, не долетівши, завернувшись убік і полетів далеко в поле.

Коли бабуся дійшла до цього місця в своєму оповіданні, я перервала її вдруге:

— Бабусю, а чому кий не хотів ударити чоловіка? — Але бабуся, не відповідаючи, розповідала далі:

— Ось тоді прийшов чоловік до пастуха і сказав: “Приятелю, допоможі мені і позич вогню. Моя жінка повила дитя, і я мушу розкласти багаття, щоб зогріти її й дитину.”

Пастух хотів відмовити, але коли подумав, що пси не зробили чоловікові нічого, що вівці не втікали і що палиця не хотіла його вдарити, йому стало моторошно і він завагався відмовити чужинцеві. “Бери, скільки потребуєш”, — сказав він.

Але вогонь майже погас. Не було більше ні полін, ні ломак, тільки велика купа жару, а чужинець не мав жодної посудини, в якій міг би нести розжарене вугілля. Побачивши це, пастух сказав знову: “Бери, скільки потребуєш”.

Він злосливо тішився, що чужинець не може на-

брати вогню.

Але чоловік зігнувся, голими руками вигріб вугілля з попелу і поклав собі в полу. І вугілля не обпікало його рук, коли він його торкався, не палило його одягу, коли він ніс його, немов би це були горіхи чи яблука.

Тут оповідачку перервано втретє:

— Бабусю, а чому вугілля не хотіло пекти чоловіка?

— Це ще почуєш, — сказала бабуся і розповідала далі:

Коли побачив це пастух, що був таким злим і непривітливим, він почав дивуватися: що ж це за

ніч, що пси не кусають, вівці не бояться, палиця не б'є і вогонь не палить? Він закликав чужинця і запитав його: "Що це за ніч? І звідки це береться, що все виявляє милосердя?" Тоді чоловік сказав: "Я доти не можу тобі про це говорити, поки ти сам цього не побачиш". І він пішов своїм шляхом, щоб якнайшвидше розпалити вогонь та зогріти жінку з дитиною.

Та пастух не хотів згубити того чоловіка з очей, йому дуже хотілося знати, що це все значить. Він устав і пішов слідом аж туди, де жив чужинець.

І тоді пастух побачив, що чоловік не мав хати, де можна б мешкати. Він, його жінка і дитина лежали в печері гори, де крім холодних, кам'яних стін не було нічого.

І подумав пастух, що бідне, невинне дитятко, ймовірно, замерзне. І хоч він був твердого серця, все ж таки був зворушений і постановив допомогти дитині. Він здійняв з плечей торбу і вийняв з неї м'яку, білу овечу шкіру. Він дав її чужинцеві і сказав, щоб той підстелив під дитину.

І в цю саму хвилину, коли він показав, що також може бути милосердним, йому відкрилися очі і він побачив те, чого досі не бачив, і почув те, чого досі не міг чути.

Він бачив, що його оточило тісне коло маленьких, срібнокрилих анголів. "Кожен з них тримав у руці арфу, і всі вони співали голосно, що в цю ніч народився Спаситель, Який звільнить світ від гріхів.

Тоді він зрозумів, чому в цю ніч усі речі були такі радісні, і не хотіли нікому зробити нічого злого.

Та анголи були не тільки довкруги пастуха: він бачив їх усюди. Вони сиділи в печері, вони були на горі і літали під небом. Великими гуртами вони проходили дорогою, а проходячи, зу-

пинялися і роздивлялися на дитятко. Всюди лунала радість і спів — і все це бачив він серед темної ночі, в якій перед тим нічого не помічав. І йому стало так радісно від того, що очі його прозріли, він упав на коліна і дякував Богові.

Зайшовши так далеко в оповідання, бабуся, зітхнувши, сказала:

— Що бачив пастух, те можемо бачити й ми, бо анголи літають у кожну різдвяну ніч під зоряним небом, якщо тільки ми спроможні їх спостерігати.

Тоді вона поклала мені на голову свою руку і сказала:

— Це ти повинна пам'ятати, бо це правдиве, як правдиве те, що я тебе бачу, і правда те, що ти мене бачиш. Це не залежить ні від світла, ні від лямп, це не залежить ні від місяця, ні від сонця. Треба лише, щоб ми мали такі очі, які могли б бачити Божу красу.

Сельма Лягерлеф

ЗОРИ

*Як піднесеш свої очі у вечірній час,
То побачиш ти мільйони різних зір нараз.*

*Одні світають ясно-ясно, аж очі разять,
Другі, ніби погасають, мигають й тремтять.*

*Люди, вчені астрономи ті зорі вивчають..
Юпітером чи Нептуном так їх називають.*

*Кажуть, що усі ті зорі, то такі планети,
Що й життя на них можливе, кажуть теорети.*

*І досліджують ті зорі учені люди,
І самі вони не знають, що із того буде.*

*Повернімось, любі друзі, до Божого слова,
Та стараймось бути тяжчі, як ота полова.*

*Слово Боже навчає, як нам треба жити,
І отак, як ясні зорі, в темряві світити.*

*Сонце згасне, також місяць не буде яснити
Там, де думають учені ще колись летіти.*

*Також зорі більш не будуть на небі світити,
А зібрані Божі діти з Христом будуть жити.*

*Шкода отих, що так топчуть остюка ногою,
А не знають, що зробити самим із собою.*

*Коли будем у тім світі, як зорі, сяяти,
Будем з Господом у небі вічно пробувати.*

Йосафат Іваськів

«РІЗДВО—2007»

П'ятнадцятий Різдвяний Фестиваль Української Християнської Пісні та Поезії “Українське Різдво в Каліфорнії”

*Христос Народився! З Новим 2007 Роком всіх Вас, вельмишановні співвітчизники та наші друзі!
Щира подяка всім учасникам, організаторам та спонсорам фестивалю "Різдво-2007"!*

Засновник та адміністратор фестивалю Валерій Тютюнник

*Ти — душі моєї музика сонячна,
Ти — мрій моїх всіх зорепад.
До Тебе несучи долонях я
Бажань нерозквітлий сад.
Ти — Христос — Перемога і Сила моя,
Ти — життя мого зміст і краса.
Я співаю Тобі, славлю Твоє Ім'я,
Вчуй цей спів, прихили небеса.*
Марія Звірід

Чи можливе свято без музики, без пісні або без співу? Я взагалі не уявляю, як можна жити і не співати. Не знаю, як для інших, а для українського народу це неможливо. Бажання прославляти Бога пісню завжди наповнює серце, а особливо в Різдвяні свята. Можливо, якесь подібне відчуття мали ті, хто вперше організували Різдвяний Фестиваль Української Пісні та Поезії. І тому 6 січня 2007 року в Сакраменто відбувся вже п'ятнадцятий щорічний фестиваль “Українське Різдво в Каліфорнії”. Це було чудове християнське свято, на якому прозвучало багато гарних пісень та віршів.

Ведучими фестивалю були Лілія Голас та Микола Гонтар, які доклали всі старання для того, щоб хвала для Народженого надовго залишилась у нашій пам'яті і долетіла до небес.

Активну участь у підготовці та проведенні фестивалю прийняли: об'єднаний хор під керівництвом Ані Вавринюк, об'єднаний чоловічий хор з українських церков Сакраменто під керівництвом Андрія Кирилюка, творчий гурт “Квадрат”, творчий союз “Ліра”, гурт бандуристів від школи Українознавства, тріо, квартети і співаки: Оксана Світязук, Роман Джулай, Тетяна Храмцова, Ірина Кашубська, Тетяна Навроцька, Микола Куценко, Віктор Покидюк, Оля Андрощук, Юля Ковальчук, Володимир Савенко, Олександр Анісов, Ліза Ряба, організатор фестивалю Валерій Тютюнник, а також гості з України співаки Леонід Мулик та Леонід Борисевич.

Привітання та звернення мав гість з України — виконавчий секретар Всеукраїнського союзу баптистів, магістр богослов'я Валерій Антонюк, віце-консул України Сергій Миколайчук, голова Товариства збереження української пащини професор Юрій Олійник.

Гарні слова, мелодії та пісні надовго залишаться в пам'яті відвідувачів християнського фестивалю. “Різдво-2007” дало нам можливість не тільки насолоджуватись чудовою програмою

фестивалю, але також разом подякувати народженому Ісусу за Його перший прихід на нашу грішну землю. Святкування народження Месії ще раз нагадало нам про те, що Він, Ісус, прийде ще раз, щоб забрати Своїх до Себе і тоді на небі почнеться вічний фестиваль музики і співу для Господа.

*Хвала Тобі, наш Спасе,
За дивний день Твого Різдва!
Ти народився в серцях наших,
Нехай бринить Тобі хвала!*

Якщо ви плануєте відвідати Сакраменто, зробіть це на Різдво Христове, і ми будемо мати приємність прославити Господа на Шістнадцятому Різдвяному Фестивалі Української Християнської Пісні та Поезії, який відбудеться 5-6 січня 2008 року в місті Сакраменто за адресою: Adventure Church 6401 Stanford Ranch Road, Roseville CA 95678. Гостинно запрошуємо Вас!
Ліза Ряба, Сакраменто

ПОВНОТА ЧАСУ

Ярл Пейсті

Свято Різдва дехто святкує за новим стилем, тобто 25 грудня, а дехто — за старим стилем, тобто 7 січня. Та найголовніше не в цьому. Важливо, щоб ми зрозуміли саме значення цього свята. Тому мені хочеться поведсти розмову саме на цю тему, в який би із цих двох днів ви не святкували це знаменне свято.

Зазвичай в основу різдвяної проповіді береться текст одного із Євангелій, чи то від Матвія, чи то від Луки, тому що ці євангелисти детально розповідають про народження Ісуса Христа. Але в Біблії є й інші тексти, включаючи й пророчі вислови в Старому Завіті, котрі говорять про ці великі події. Сьогодні, однак, моїм текстом будуть слова апостола Павла із Послання до Галатів, 4-й розділ, 4-й і 5-й вірші: **“Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли”**.

Поява Ісуса Христа на арені світової історії саме в цей період часу було не випадковим! Сказано: **“Як настало виповнення часу, Бог послав Свого Сина...”** Не забудьмо той факт, що в кінцевому результаті пише історію не хто інший, а Сам Бог. Кожна подія історії під Його абсолютним контролем.

Так, Бог, в руках Котрого дихання кожного правителя землі, визначає термін їх панування. Одних Він принижує, а інших підіймає. І коли, як сказано **“настало виповнення часу, за Божими планами і вирахункам, в назначений Ним час народився Христос**. Це означає, що на цей час всі події та обставини в світі були всесторонньо скоординовані Богом для приходу Сина Його на цю землю. Всесь тодішній світ був підготовлений для здійснення Божого плану, щоб, зрештою, виконалося багато пророчих висловлювань про прихід

на нашу землю Викупителя світу.

Наприклад, зверніть увагу на те, як політичні умови тодішнього світу виявились сприятливими для приходу Ісуса Христа. Римська імперія об'єднала весь світ під одне правління, так що переміщення із одного географічного пункту в інший було безперешкодним, а це, в свою чергу, давало широкую можливість для розповсюдження Євангелія. До того ж, на цей час домінувала грецька мова, котра виявилася найбільш відповідною для викладання Слова Божого.

І надалі розсіяння ізраїльського народу в усіх кінцях Римської імперії дозволяло розповсюджувати знання про Бога серед поган.

Ось ці політичні та культурні фактори були тільки одним боком у великій справі підготовки необхідного ґрунту для приходу Христа на цю землю. Та був й інший фактор, який відіграв важливу роль у з'явленні Ісуса Христа саме в цей момент історії людства. Я маю на увазі велике моральне падіння, вірніше, моральне розтління поганського світу та духовне відступництво вибраного народу Божого.

Читаючи перший розділ послання до Римлян, можна побачити, як низько впала людина у свій роз-

беченості та розпусті. Про поган, котрих вважали далекими від Бога, не можливо було сказати, що вони зовсім не мали розуміння про Бога, навпаки, в Біблії сказано так з цього приводу: **“Що можна знати про Бога, явне для них, (тобто поган), бо їм Бог об'явив”**. До того ж, їх філософи вчили високої моральної відповідальності перед Богом. Але одне — знати про Бога і про мораль, а друге — дотримувати моральні принципи.

Тепер у нас багато говориться про те, що нам необхідна нова мораль. Результати безбожності очевидні скрізь. Але, шановні друзі, найбільш високі моральні принципи без особистого знання Христа,

безсилі дати бажані результати. Тодішній світ, вірячи в існування Бога, маючи закони моралі, проте блукав у п'їтмі марновірства і ідолопоклоніння, потопав у морі аморальності; і ось цей розтлінний світ виявився готовим до приходу Того, Хто один міг спасти його від повної погібелі. Вибраний Богом ізраїлевий народ, котрий знав вимоги закону і вірив у Єдиного Бога, опинився в не менш безнадійному становищі; і він потребував Спасителя.

Отож, як настало виповнення часу, в більш похмурий час історії світу, Бог послав Сина Свого, Котрий родився від Діви, щоб викупити грішну людину, всиновити його і ввести через Сина Божого у Свою Сім'ю.

“Бог послав Сина Свого” — це і є різдвяна новина. Він послав Сина Свого, Він не був савмоназначений визволитель. Ні, Він був призначений і посланий Самим Богом. Інакше, Він не міг би бути нашим Викупителем. Скільки раз Ісус Христос Сам підтверджував, що Він був посланий, а не прийшов зі Своєї ініціативи. Подивіться, як Він говорить про це: “*Не від Себе ж Самого прийшов Я, а Мене Він послав*” (Ів.8:42). Зауважте, як Він молився Своему Отцю: “*Життя ж вічне, це те, щоб пізнали Тебе, Єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його*” (Ів.17:3).

Чому Христос і апостоли підкресливали цю істину, що Ісус був посланий Богом? Не був би Він посланий Своім Отцем, не був би Він Сином Божим, то й не міг би Він стати нашим Спасителем. Коли Ангел звів пастухам про народження у Віфлеємі Немовляти, то як сказав Він: “*Нині в Давидовому місті народився для вас Спаситель, що Він Христос Господь*”. Він — Господь, Той, Котрий наповнює Всесвіт; Той, Котрий існує вічно; Котрий є Початок і Кінець. Він є Сам Господь Бог, Посланник Божий! Так, якби Він не був Богом, то Він не міг би бути і нашим Спасителем.

Є серед моїх слухачів ті, які прийняли цю правду, повірили в те, що Христос є Божий Син, Посланий Богом Спаситель. Вірою Він став їх особистим Спасителем. Про що саме говорить нам ця правда? А говорить вона про те, що Христос був посланий у цей світ, щоб спасти нас; спасти, любі брати і сестри, не тільки для того, щоб ми уникли Його гніву і

вічного пекла, але ми викуплені для того, щоб ми несли цю радісну новину іншим. Христос сказав: “*Як послав Мене Отець, так і Я послав вас*”.

У Бога одна єдина Церква, яка складається із викуплених дітей Божих. Христос називає її Своїм тілом. Він — голова, а тіло — Церква Його, яка складається із тих, котрі прийняли Його як свого особистого Спасителя. І Він, будучи Посланником Божим, молить за Своїх послідовників, щоб вони, подібно Йому, стали посланниками Його: “*Як Ти послав Мене у світ, так і Я послав їх у світ*”. І зауважте, як продовжує молитися Він: “*Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що за їхнього слова увірують в Мене, щоб були всі одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я — у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, — щоб увірував світ, що Мене Ти послав*”.

Отож, любі друзі, наше завдання — кликати людей до Ісуса Христа, а не в ту чи іншу організацію чи до тої чи іншої церкви. Правда, тут на землі, існують церкви під різноманітними найменуваннями. Та головне питання є в тому, дитя ти Боже чи ні. Чи покався ти перед Богом і чи прийняв ти вірою Ісуса Христа та Його прощення твоїх гріхів? Якщо ні, то ти можеш бути членом хоч якої церкви, ти такий самий грішник, як і той, хто є поза церквою. А якщо ти — дитя Боже, то ти будеш поважати, любити і того брата і сестру в Христі, котрі належать не до твоєї місцевої церкви. Христос сказав: “*По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як любов між собою ви матимете*”. Шановні друзі, брати і сестри, якщо в нас немає любові, то якими ми можемо бути посланниками Царя миру і любові, Ісуса Христа?

Та зверніть увагу на те, як народився Божий Посланник, наш Господь Ісус Христос. У нашому тексті сказано, що родився Він від жінки, як і всі ми родились. Мати Ісуса Христа перетерпіла ті ж положові болі, як і всі матері. Проте, при зачатті цього Немовляти є надприродний аспект: Він не мав тілесного батька. Дитина була зачата не з пожадливості тіла, а від Духа Святого. Про це надзвичайне і єдине свого роду народження було провіщено пророком Ісаєю за 750 років до цієї події: “*Тому Господь Сам дасть вам знак: Ось Діва в утробі зачне і Сина породить*”. Про це саме пророкував Сам Бог на світанку створення пер-

шої людини, що прийде Спаситель, Котрий родиться від Діви без участі чоловіка. Про що це говорить нам? Про те, любі друзі, якби Він був зачатий від чоловіка, то Він успадкував би гріховну природу зачинця його, і став би таким самим грішником, як і кожний із роду людського. Та будучи зачатий від Духа Святого, Він не успадкував гріховну природу Адама, і тому був без гріха та вади. Тому тільки Він один міг виконати закон, і Він один міг здійснити викуплення для всього людства. Як сказано в Біблії: “*Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!*” (2 Кор.5:21).

У цьому, шановні друзі, і значення Різдвяної вістки. Він, Посланник Божий, не знаючий гріха, став для нас викупною жертвою, щоб ми стали Його дітьми і успадкували вічне життя. Чому Бог заради нашого спасіння віддав на смерть Свого Сина? Тому, любі мої, що ми через гріхи і переступи наші були приречені на вічні муки. Бог, будучи святий і справедливий, не міг вчинити інакше, як покарати грішника. Однак, любов Його знайшла вихід із цього безнадійного становища в дивному плані спасіння через жертву Сина Свого. Ісус Христос, Син Божий, прийняв на Себе людське тіло, взяв на Себе заслужене нами покарання, і цим самим задовольнив правосуддя та гнів Божий. Ввесь гнів Божий упав на Сина Його, щоб спасти нас і визволити від вічних мук.

Отож, любі друзі, Бог став доступний нам через Сина Його, Ісуса Христа. Це і є значення Різдва. Ти можеш прийти до Нього з усіма твоїми гріхами, скласти їх до ніг Христа і отримати повне прощення.

Син Божий народився в хліві 2000 років тому, Він добровільно пішов на хрестну смерть і віддав Себе в жертву за твій і мій гріх. Нехай тому це урочисте свято буде направду святом народження Ісуса Христа в твоєму серці. Коли Він народиться в твоєму серці, Він відтворить новий, чистий храм, у котрому буде проживати Він Сам. Відкрий Йому своє серце, запроси Його, щоб Він поселився в ньому, і тоді ти будеш святкувати Різдво не раз у рік, а постійно. Слава і хвала Народженому в Віфлеємських яслах Сину Божому, Господу і Спасителю нашому, Ісусу Христу! ✠

Переклав з російської Ігор Завірюха

Моє життя було, як колючка: куди Мене повернешся — вколетися. Батько мій був комуністом. Про Біблію ми ніколи нічого не чули.

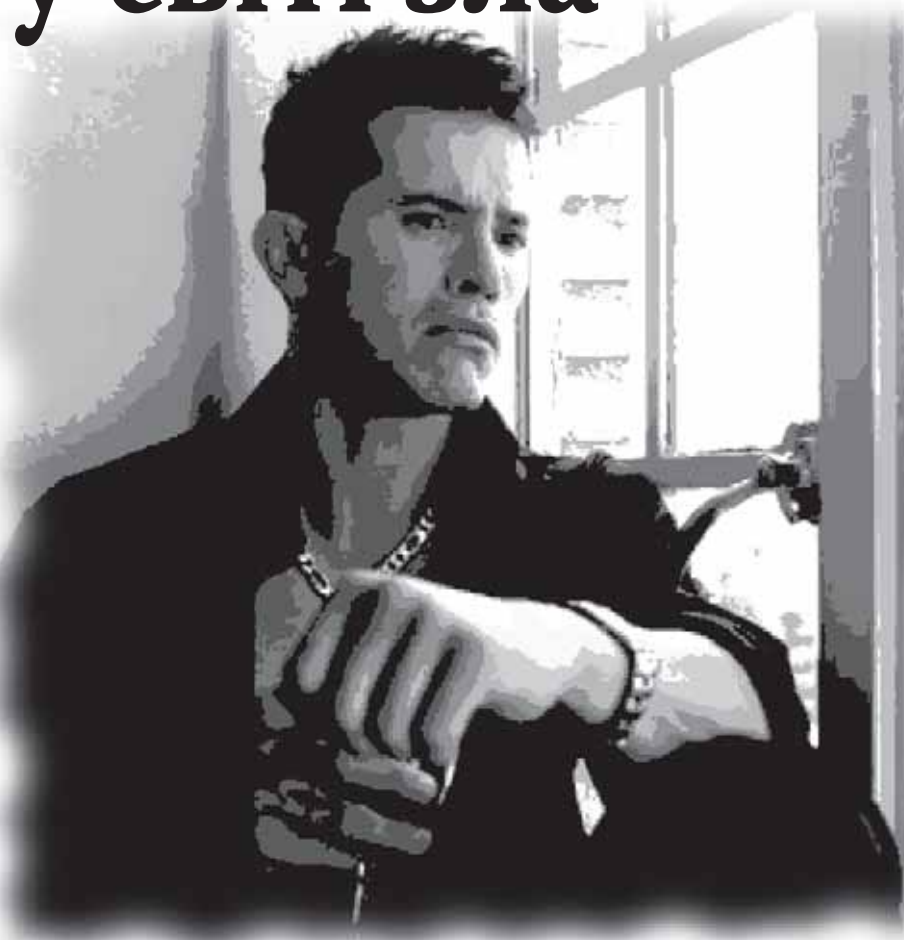
Я зростав, як і всі мої однолітки. Чим я від них відрізнявся, то це жахливою поведінкою. За це мене карали. Я мав таких самих друзів, але старших, та це мені подобалось. Вони багато знали, про все міркували дуже просто. Вже палили, випивали, і почувався я з ними легко та вільно. Друзі з радістю прийняли мене до свого товариства. Досить швидко я дізнався, що таке наркотики. В 12 років я почав палити анашу, в Казахстані її дістати досить легко.

Одного разу ми скоїли груповий злочин. До цього ми перебували на обліку як тяжковиховані діти. Тепер нас заарештували. Деякі були неповнолітні. Я мав тоді 17 років, але коли відбувся суд, виповнилось 18 і, як повнолітньому, мені присудили 1 рік посиленого режиму. І цей рік дуже різко змінив моє життя.

Коли я потрапив до зони, то побачив, що це не виправна трудова колонія, як я уявляв, а школа злочинного світу. Я дуже добре в ній вчився. Коли мене звільнили, я знав, де і як дістати наркотики, що і де можна вкрати. І затагнув мене злочинний світ, наче коловорот. Працювати я не пішов, тому що потрібні були гроші на наркотики, а на роботі не можливо заробити таких коштів. І я почав красти. Мій девіз був: “Кругле коти, плоске тягни”. Крав я всюди і все: в автобусах, у кишеньках, у магазинах, квартирах. Я знав, що завтра мені потрібно вколоти, і щоб не було я повинен дістати гроші. Спочатку, коли я спробував наркотики, це було як іграшка. Просто хотілося показати, що я старший і крутіший за своїх однолітків, більш розвинутіший. Ніби “герой свого часу”. Думав, що я вже вільна людина і можу користуватися всім, чим хочу і робити все, що завгодно. Мені це вдавалося. Але одного разу, коли я протверезів, то зрозумів, що кожен день починається зі шприцем, — це жахливо. Я не міг перебороти себе, щоб не вколоти. Я зрозумів, що так просто цього не позбудуся. Я крав, мене ув’язнювали, я звільнявся і знову крав, і так було 5 разів.

Не раз я обіцяв кинути це все, але цього вистачало лише на декілька тижнів, і все починалося спочатку. Не маючи сили, повертався до попереднього. У в’язницю приносили наркотики ті ж самі офіцери. Ми навчили їх як збирати мак, і вони

Як Господь знайшов мене у світі зла

нам постачали це. У зоні сиділи теж заможні люди різних станів, які мали багато грошей. Там передавалися різні куп’юри марок, доларів, стерлінгів...

Коли я відбував п’ятий термін покарання, до нас у зону прийшли віруючі люди. По радіо оголосили, що вони хочуть з нами порозмовляти. Я чув багато лекцій про виховання від різних поважних, грамотних людей, але промову “попа” не чув ніколи. Як на мене, то віруючі — це бабусі в чорних хустинах, або “піп” у ризах. Але коли ми зібралися, на сцену вийшов

сивий чоловік, років шестидесяти, одягнений у світлий костюм. Спочатку він уважно подивився на нас усіх, і цей погляд нагадав мені дитинство і мою матір. Такий погляд любові я бачив тільки у неї.

Він промовив: “Дорогі друзі, я прийшов вам сказати, що Господь вас любить”. Від цих слів у моїй душі щось відбулося, всередині щось заворушилося, і я це відразу відчув.

У той вечір багато говорили про Бога, про Його любов, про Біблію, гріх. З цього часу слова про любов і погляд чоловіка не давали

мені спокою. Я чув їх усюди, ніби із середини вони лунали до мене. Я роздумував про те, за що мене можна любити, адже я стільки заподіяв людям зла, стільки злочинів вчинив. Родичі й близькі відмовились від мене. Багато разів я звертався до лікарні, щоб позбутися цієї залежності, але дуже швидко мене виганяли за те, що я крав у них шприци, голки, наркотики. В зоні обладнали клас, де збирались, як приходили віруючі, і я теж його відвідував. Уколюся, сяду біля вікна і слухаю. Душа прагнула істини, правди, справедливості. А я був вихований на брехні. Слухав усе це із великим задоволенням. А також палив, випивав, лихословив. А коли мені залишалося до кінця терміну півроку, я отримав телеграму, що померла моя мати. Я її не бачив 10 років. Через декілька місяців — друга: загинув мій син. Потім моя сім'я залишила мене. І ось у моїй душі назбиралося стільки гіркоти, що я не знав, що мені робити далі. Переді мною немов повсталала невидима стіна. Я усвідомлював, що, звільнившись, щонайменше через місяць або два, я знову буду тут.

Наближався листопад, і разом із ним — велике комуністичне свято. Кожне свято — це посилений наряд, який ретельно перевіряв усіх, навіть офіцерів. Вони не мали змоги принести наркотики, які вже закінчувались, тому могла наступити “ломка”, а це жахливо. Я вже мав дві “ломки” в Одесі і знаю, що це таке. Третій раз я вже не витримав би цього. Багато з ув'язнених закінчували життя самогубством. У неділю я підійшов до одного віруючого, він називався Роман, і розповів йому про себе. Я повідомив, що незабаром звільнюсь, і знаю, що буде те саме. Я знов опинюся тут. Роман сказав мені: “Ось так, як ти розповів мені, скажи все Ісусу Христу”. Я подумав, що він хоче мене позбутися. Я не міг зрозуміти, як говорити в пустоту. Я Його не бачив, нічого не знаю, як я можу говорити до Нього і що говорити? Для мене це було дуже дивно. Тоді я попросив Романа, щоб він дав або написав мені яку-небудь молитву, щоб звільнитися від усього того, що мене гнітило. Та відповідь Романа здивувала мене: “Немає жодної молитви, яку треба писати. Ось так просто розкажи Ісусу все, що розповів мені, Він зрозуміє тебе”. Я все відтягував своє покаєння. Або люди перешкоджали, або був не в настрої — все псували наркотики. Коли вони закінчилися, я хотів спробувати зробити це. В

голові кружляла думка, для чого ці віруючі ходять сюди, що вони мають за мету, адже їм ніхто не платить. Кожної неділі вони приходять до в'язниці після тяжкої праці, а вони були шахтарі, і витрачають свій вільний час на таких людей, як ми. Ці думки не виходили з моєї голови і непокоїли мене. Я думав: а може, і справді є Бог, і Він любить мене. І я вирішив, що після роботи я піду в кімнату для читання Біблії, і якщо там нікого не буде, то помолюся. Так і сталося. Кімната була вільна. Я почекав півгодини, нікого не було. Для того, щоб помолитися, треба стати на коліна. Це я знаю з дитинства від своєї бабусі. Вона була православна і завжди молилась на колінах перед іконою. Але схилити коліна — це було понад мої сили. Для злочинного світу поняття стати на коліна означає знищити себе, свій авторитет, який заробляв кулаками. Але страх “ломки” був сильніший.

Після багатьох спроб стати на коліна, я це зробив, але помолитися для мене було нелегкою справою, і вимовити “Господи” було дуже тяжко, як я не намагався. Піднімався, читав Біблію і знову ставав на коліна, але не міг промовити ні слова. Врешті-решт я просто вигукнув у пустоту: “Господи, якщо Ти є, допоможи мені! Я втомився красти, бути ув'язненим, я втомився від усього”. Я не пам'ятаю всього, що говорив і як говорив, але коли піднявся, відчув слюзи на очах, а в тілі таку легкість, якої ніколи не відчував. Мені здавалось, ніби гора звалилась з плеч, що давила мене все життя. І цей вечір я сидів у молитовній кімнаті дуже довго, читав і молився. Але робив це в іншому настрої. Я заснув о шостій годині ранку. А коло дев'ятої години прийшли друзі і сказали, що перекинули через паркан наркотики. Я відразу схопився і почав одягатися. Коли я одягнув штани, з середини щось заговорило: “Ти тільки що молився і просив допомоги, а тепер знову хочеш вколотися”. Отже, я сів на ліжко і сказав: “Ви ідіть, а я не піду”. Друзі подивились на мене, наче на приреченого, ніби у мене щось сталося із головою. Вони сказали, що все приготують, вколяться і принесуть мені. Вони пішли. А я відчув такий страх, якого ніколи не відчував. Я вискакував із поїзда, в мене стріляла міліція, кидали ножами, і я залишився живий, але такого страху я не відчував ніколи. Все це відбувалось в бараках, де знаходилося багато людей і не було

як помолитися. Я накрився ковдрою і просто на нарах почав молитися, щоб вони не прийшли. Так і сталося. Потім я дізнався, що друзі заходили, але зустріли людину, котрій наркотики були дуже потрібні, і віддали їй. З того часу я не знаю, що таке куріння, лихослів'я та наркотики.

Півроку залишилось до звільнення, але мене звільнив Господь. Він навчив мене мислити по-новому, дав нове серце. І тепер, оглядаючись на своє минуле, думаю: скільки треба людині почерпнути горя, щоб звернутися до Бога? Я думав: “Звільнюся, поселюся ближче до віруючих, щоб звикнути до життя, бо я не знав, як живуть віруючі люди”. Почав шукати шляхи, щоб зупинитись у якомусь місті, але це було важко. Якось прийшов мій друг і приніс папір на побачення. Хто може до мене прийти, всі відмовились від мене? Він сказав, що прибули брати з міста Нововолинська. Коли ми зустрілися, ті запропонували мені пожити у них після звільнення. Я глянув на них і не міг їх зрозуміти. Ви ж знаєте, хто я такий. Ви ж, напевно, дивились мою особисту справу, де я Одеським судом визнаний за особливо небезпечного злочинця. Не знаю, чи зможу я жити тим життям, що живете ви. Вони сказали, що будуть молитися. Брати прийняли мене до себе, і Господь піклувався про мене. Все було так правдиво, невимушено. Я жив у такій сім'ї, що була взірцем християнства, і я виховувався вже в церквах.

У листопаді 1991 року я звільнився, а у червні 1992 року прийняв Хрещення. Коли постало питання, де жити, я усвідомив, що не можу весь час залишатися у цих людей. Мені потрібно оженитися або винайняти квартиру. Певного разу, коли я відвідав одну сім'ю, ми говорили про Бога, про християнське життя. Вони запитали мене, чи хотів би я утворити сім'ю, але я сказав, що спочатку хочу зміцнитися в вірі. Ці ж друзі познайомили мене з однією дівчиною. Коли я побачив її вперше, то помітив у її очах погляд своєї матері — добрий і люб'язний. У той же день я освідчився. Їй потрібен був час, щоб подумати, тому що вона знала хто я і звідки. Але через деякий час ми одружилися.

Хочу всім сказати, хто ще не звільнився або залежить від чогось: Бог вас любить. Зверніться до Нього, і Він врятує. Біблія пише: “Прийдіть до Мене і Я вас заспокою”. ✠

Віктор Матвеєнко

Чи варто нам ТУРБУВАТИСЯ

Тема, на яку я бажаю разом з вами пороздумувати, дуже актуальна для нашого часу, і особливо в Америці.

Як ви гадаєте, журитися або турбуватися — це добре чи погано?

Я думаю, що більшість скаже, що добре.

Інколи про когось говорять: “Як він турбується, який він клопітливий”, і цим самим хочуть підкреслити його добрий характер, його позитивні сторони.

А що говорить Біблія? А Біблія ясно і чітко говорить:

Мф. 6:31 “Отож, не журіться...”, тобто “не турбуйтеся”, “не клопочіться”.

Це й буде темою наших роздумів.

Оскільки Біблія для нас є незмінним авторитетом, то ми сміливо можемо сказати: журитись, турбуватись, бути заклопотаним — це погано.

Хоча це може суперечити здоровому глузду.

Як це так не журитись, не турбуватись, не клопотатись?

Фраза **“не журитись”** тільки в Новому Заповіті зустрічається понад 10 разів. А це означає, що вона знову і знову підтверджується. Навіть декілька разів Сам Ісус Христос говорить: “Не журіться”. Про це ж говорять і апостоли:

“Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання...” **Фил.4:6**

Як можна жити й ні про що не турбуватися?

Чи можна взагалі так жити?

Фраза “не турбуйтеся” на сторінках Біблії ще звучить так, говорить ап. Павло: “А я хочу, щоб ви безклопітні були” (**І Кор. 7:32**)

Чому таке проти-річчя здорового глузду з текстами Святого Письма?

Відповідь знаходиться в значенні слова **“турбуватися”**.

Турбуватись — означає переживати, бути заклопотаним.

В перекладі на російську мову це слово **“беспокоиться”** — складається з двох слів: **“бес”**, **“покоиться”** або **“бес”**, **“покою”**, тобто відсутність спокою.

Чи хоче Бог, щоб ми втратили спокій? Ні, не хоче. Бог навпаки хоче, щоб ми здобули спокій.

“Шукайте ж найперш Царство Боже”. **Мф. 6:33**

А що таке Царство Боже? В Рим. 14:17 : “Праведність, мир і радість в Дусі Святім” (в гр. мові слово “мир” означає “бесмятежність”, “безсуматошність”).

Тобто, Бог хоче, щоб ми здобули мир, спокій, (бесмятежність).

Це підтверджують дуже багато текстів із Біблії.

Мф. 11:28: “Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою!” і закінчення цієї думки — “і знайдете спокій душам своїм”.

Тобто, Бог хоче, щоб ми мали спокій. Ця думка присутня і в Старому Заповіті.

Йова 22:21: “Зблизься із Ним, та й май спокій, — цим прийде на тебе добро”.

Ми бачимо, що Господь хоче дати людині спокій. Людині, яка заклопотана, стурбована, немає спокою і переживає.

Турбуватись, клопотатись, журитись, і не мати спокою — це все одне і те саме. Ці слова — синоніми, що означають — втратити спокій.

Ця тема дуже актуальна ще й тим, що чим ближче ми приближаємось до другого приходу Христа, тим більше ми перебуваємо в клопотах і наших щоденних турботах.

Через те, що люди турбуються, життя стає рухливим, шумним, як на водоспаді, і в такому житті ми часто пропускаємо важливе.

1 Турботи заважають нам бачити Бога

Турбуватись — погано тому, що людина, турбуючись, втрачає здатність бачити Бога.

Хочеться на декількох біблійних прикладах підтвердити цю думку:

І) Марія біля гробу бачить садівника, який її запитує: “Чого ти плачеш? Кого ти шукаєш? Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього: “Якщо, пане, узяв ти Його, то скажи мені, де поклав ти Його... Ісус промовляє до неї: “Маріє!” А вона повернулася та по-єврейськи каже Йому: “Раввуні!”

Чому Марія, говорячи з Христом, не впізнала Його?

Можливо, хтось скаже: було ще темно або не зовсім світло, і тому вона Його не впізнала.

Я вбачаю тут дещо більше. Жінки, які рано прийшли до гробу, були переповнені клопотами.

Про що ж вони клопотались? Що турбувало їхнє серце?

Давайте трішки пороздумуємо. В п'ятницю Христос помер. Його поклали до гробу і привалили великим каменем. Жінки подбали наперед, щоб приготувати пахощі, щоб намастити Христа в неділю. Тому що наступним днем була субота, робити не можна було, і все було приготовлено заздалегідь.

Скажіть, вони добре подбали? Подбати заздалегідь — це добре.

Ось ідуть вони рановранці до гробу, і їхні серця переповнені турботами. А “хто відвалить нам каменя?” Ідуть і журяться. Вони були сповнені клопотами: “Хто відвалить нам каменя від гробу?”.

Коли серце переповнене клопотами, тоді людина перестає бачити Бога.

ІІ) Два учня ідуть в Емаус.

Між собою роздумують про події, які нещодавно відбулися. Їхні серця переповнені турботою і переживанням.

Відразу скажу: Богу це не подобається.

Підходить до них Ісус Христос, а їхні серця переповнені турботою. Він іде з ними, спілкується з ними, і вони Його не впізнають.

Чому ж вони Його не впізнають?

Ми скажемо: очі їхні були стримані. **Чим?**

Клопотами і переживанням. І вони не впізнали Ісуса Христа. Він іде разом з ними, говорить з ними, а вони Його не впізнають.

Це ще одне підтвердження того, що турботи і переживання заважають бачити Бога.

ІІІ) Учні ловлять рибу. Ів.21:4

І їхні серця переповнені турботою.

Які переживання вони мали?

По-перше, треба годувати сім'ї, а риба не ловиться. Вони всю ніч ловили, і нічого не зловили.

На березі з'являється Ісус Христос, і вони Його не впізнають.

Чому вони Його не впізнають?

Вони Його не впізнають тому, що серце їхнє переповнене турботами.

І ось знайомий голос: “Чи не маєте, діти, якоїсь поживи?”

Вони чують знайомий голос і не впізнають. “Ні”, — вони відказали.

“Закиньте невода праворуч від човна, то й знайдете!”

Вони закинули, і тільки тоді, як їхня проблема була вирішена, Іван каже: “Це ж Господь”.

Ось це був момент, коли вони впізнали — коли вони перестали турбуватись. Перестали турбуватись — і побачили Господа.

I) Момент, коли Марія впізнала Господа.

Коли Він назвав її по імені.

Христос сказав: “Маріє”, і тим самим Він “вибив” з її серця **клопіт**. **Як?** Чужий не може мене знати, а Цей знає. І вона впізнає свого Господа, свого Учителя.

II) Момент, коли два учні впізнали Христа.

Коли Ісус переломив хліб в Емаусі, тільки тоді вони перестали переживати і Його впізнали.

III) Момент, коли учні, ловлячи рибу, впізнали Христа.

Сталося це тоді, коли їхня турбота про рибу була вирішена. Тільки тоді вони Його впізнали.

Хочу підмітити, що коли в повсякденному житті наше серце переповнене **клопотами, переживаннями і турботами**, ми перестаємо бачити Бога.

Хоча сказано: “Хоч Він недалеко від кожного з нас. Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуєм”. **Дії 17:27-28**

Кожен день ми повинні спілкуватись, зустрічатись з нашим Богом, впізнавати Його голос.

І ми не пізнаємо, якщо ми чимось стурбовані.

2 Турботи приглушують Слово Боже

Я хочу нашу увагу загострити на притчі про сіяча.

Ви пам’ятаєте, на який ґрунт спочатку впало зерно?

● Перший ґрунт, куди впало насіння, — при дорозі.

Птахи налетіли і виклювали насіння.

Хто такі птахи? Я розумію, що це демони, духи злоби, вони крадуть Слово вже тут, будучи на зібранні.

● Другий ґрунт — кам’янистий.

Впало насіння на кам’янистий ґрунт і проросло, але оскільки ґрунту було мало, вологи було мало, сонце зійшло і рослина засохла.

● Наступна частина насіння впала між терен.

Виросло насіння, але терен його заглушив.

Що таке терен?

Терен — це життєві клопоти і турботи.

Коли життєві клопоти і турботи заглушають?

Буває, що відразу. Ще людина сидить і чує Слово Боже, як терен вже заглушає. Тому що людина чує, але не слухає, бо думає щось про своє. Про своє вже турбується.

Сидячи на зібранні, думає, як завтра встигнути на appointment, в школу, collage, або хтось переживає, що грошей нема, а дітей треба кормити, за хату — треба платити... Діти ще не зробили домашнє завдання, і завтра отримують С чи Д?... І він сидить і переживає.

Скажіть, Слово Боже буде в його серце потрапляти? Ні, не буде.

Життєві турботи зразу заглушують насіння Слова.

■ Другий варіант третього насіння, яке упало в терен.

Людина послухала Слово Боже, запам’ятала, прийшла додому, зранку настав понеділок і починається бурхливе життя, наповнене турботами.

Скрізь потрібно встигнути, всім потрібно допомогти, свої труднощі, переживання, і від Слова Божого й сліду не залишається. І коли ви запитаєте таку людину, що було два дні тому на зібранні, вона нічого не згадає. Тому що терен виріс і заглушив це насіння.

Біблійний приклад:

Ісус Христос в Віфанії. Дві жінки — Марфа та Марія. Марія сидить і слухає проповідь, а **що робить Марфа?**

Марфа готує їсти.

Скажіть, чи правильно і добре робить Марфа? Це також потрібно. Я думаю, Марфа робила непогано, але Марія робила добре, але одна деталь у неї була погана. Тому що сказано: “Марфа турбувалась про велике прийняття”. Вона не просто накривала на стіл, але вона турбувалась про великий обід, велике прийняття. Вона переживала, щоб було добре накрито, щоб всім вистачило, щоб всі нагодувались.

Вона переживає, і ось бачить, що Марія зовсім не переживає, не турбується. І в неї з’являється ще одна турбота: як задіяти Марію?

Як ви думаєте, Марфа Слово Боже слухала чи ні?

Думаю, що ні. Вона не слухала, тому що вона турбувалась. І її турбота завжала їй слухати Ісуса Христа.

Наші турботи, наші клопоти вивітрюють Слово Боже з нашого життя. І я можу підтвердити цю думку.

● Ісус Христос сказав Своїм учням: “Я в третій день воскресну”. **Говорив чи ні? Говорив.**

Про це знали і жінки. Але життєві турботи заглушили це Слово.

Вони на третій день могли іти до гробу радіючи, співаючи і славлячи Бога. Ми зараз прийдемо і зустрінемо там Ісуса Христа. Він сьогодні обіцяв воскреснути. Якщо Він ще не воскрес, то ми будемо чекати біля гробу. Він має воскреснути.

Але що вони роблять?

Вони ішли і думали, хто відвалить камінь від гробу.

Турбота і переживання заглушили Слово, яке Христос їм сказав.

● Учні ідуть в Емаус і зовсім забули, що сьогодні Він повинен воскреснути. Немов у них склероз, і вони забули, що їм сказав Ісус Христос.

● Учні в страхові й переживанні.

Вікна позачиняли, двері позачиняли, і їх відвідало невірство. Прочитайте Марка 16, і там ви знайдете, що через переживання їх спіткало невірство. Слово “невірство” в цьому розділі вживається декілька разів. Турбота і переживання заглушили Слово Боже.

● В тому числі й ловля риби.

Це невірство в те, що Господь допоможе. А все через переживання, чекати клопіт.

Турботи заглушують Слово Боже.

Для того, щоб Слово Боже проникало в наше серце і там робило свою роботу, потрібно звільнитися від турбот.

Як написано: "Вийдем до Нього за стан". **Що означає вийти до Нього за стан?** Це означає відділитися від всіх турбот і переживань для того, щоб сконцентруватися на слуханні Слова Божого. Сидячи на богослужінні, треба бути за станом, всім своїм серцем.

Лук. 3 Бог заговорив з Іваном Хрестителем в пустелі.

Які турботи в пустелі? Немає хати, немає сім'ї, немає місячних раунтів, нема турбот, тільки прислухайся до того, що говорить Бог.

Християнин, в якого відсутня пустеля, голос Божий не чує і не розрізняє, звісно, і не розуміє. А значить — і Слово Боже не потрапляє на добрий ґрунт. Такий чоловік у постійних переживаннях, у постійних клопотах. А клопоти заглушують Слово Боже.

3 Турботи не забезпечують успіх

Нам здається: коли ми будемо турбуватися, то в нас буде успіх. Коли ми будемо турбуватися, то в нас буде хата, добра машина, і діти будуть ситі, і все в нас буде успішно. Ми глибоко помиляємось, **турботи відбивають успіх**.

Написано: "клопотачись, чи можете прибавити хоть лікоть до вашого росту?"

Ось, наприклад, маленький чоловік — 1м 50см. Такий родився. А йому 30 років, і він пе-

реживає з цієї причини. Скажіть, будь ласка, чи його переживання додадуть йому хоча б один лікоть? Чи стане в нього ріст 1м 90см.? Ні. Навіть ні на один сантиметр не додасть собі росту своїми турботами.

Навіть ні одну волосину не зможеш зробити білою, чи чорною, якщо будеш турбуватись. Так говорить Слово Боже.

А знаєте, що говорять сучасні християни: не тільки одну, а й всю голову можемо перефарбувати.

Ні, ти не можеш змінити жодної волосини. Навіть як цілу голову перефарбуєш, все одно твоє природне волосся буде такого кольору, яким його створив Бог.

Твої турботи не приведуть тебе до успіху.

Учні всю ніч ловили рибу, і жодної риби не вловили. Вони дуже сильно турбувались і були в цій справі професіоналами. І нічого не вловили.

Турботи не вирішують наших проблем.

У нашому житті, думаю, також щось подібне бувало, коли ми сильно переживали, дуже сильно турбувались і ніякого успіху від наших турбот не було.

Коли ми зрозуміємо цю істину, наше життя буде набагато світлішим. Тому що наші щоденні проблеми вирішуються Богом. Але коли ми переповнені клопотами, переживаннями, Бог не буде співпрацювати з нами.

Думаю, що даремно вам все це нагадую, якщо не скажу:

Як звільнитись від турбот?

І Пет. 5:7 "Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!"

Тобто, треба стати на коліна і сказати: "Господи, Ти бачиш всі мої переживання, Ти бачиш всю мою тривогу, всі мої клопоти і турботи, і я від цього вже стомився/лась... Будь ласка, візьми всі мої турботи за Своїм Словом на Себе, в Тебе це краще вийде". І повір, що Бог тебе почує.

Сказано: "Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі" (**Фил.4:6-7**)

БОГ хоче, щоб ми віддали Йому всі наші турботи, переживання, а взамін отримали мир і спокій, щоб серця наші, наші думки перебували в Ісусі Христі.

Можливо, хтось запитає: *невже ж це можливо у всіх наших труднощах, переживаннях, турботах і клопотах мати мир і спокій?*

Можливо, якщо ми їх віддамо Богу. Ти тільки встань на коліна і помолись. А Бог лише скаже Слово, і наші турботи, наші переживання можуть вирішитись.

"Закиньте невід по правий бік!"

Скільки часу минуло, щоб цю фразу сказати Христу?

Кілька секунд, і учні послухались і вже не могли витягнути невід. Христос вирішив їхні

проблеми, їхні переживання за кілька хвилин.

І думаєш собі: а взагалі чи потрібна була ця риба? Вийшли на берег, вогонь горить, і їжа готова.

Бог вирішив їхні клопоти і турботи дуже швидко і дуже легко.

Нехай Бог допоможе кожному із нас навчитися свої тривоги, свої клопоти віддавати Христу.

Зізнаюсь, що в мене також це не завжди виходить, але стараюсь і прагну до цього. Стаю на коліна в своїх переживаннях, турботах і хочу заспокоїтись в Бозі, і мати ось цю пустелю в своєму житті, ось цю тишу, де можна почути голос Божий. І інколи дивуєшся, стільки труднощів, переживань, а Бог так просто і швидко вирішує їх, і посилає взамін мир і спокій. Тому що Він піклується про нас. Ось це Боже піклування про нас є святим і позитивним. Це Його сторона.

Одні свята закінчились, наступають інші свята, і знов почнеться суєта. У ній можна **не побачити Самого Господа, тому що Слова Ісуса Христа будуть вивітрени з нашого життя, а це не приведе нас до успіху**.

Тому бажаю, щоб ці слова запали в наше серце, впали на добрий ґрунт, і дали свій плід, особливо в той час, коли у нас були труднощі, переживання, турботи і суєтне життя. І ми вже знаємо, як з ними справлятися: **не турбуватись, а просто в молитві передати їх Богу.** ✠

Андрій Борсук

Нехай Бог допоможе кожному із нас навчитися свої тривоги, свої клопоти віддавати Христу

Вифлієм. Містечко
вкладалося спати.
Нічого не змінилося
в Ізраїльському краю.

Від минулої могутності
народу Божого не
залишилось і сліду.
Відійшовши від Бога,
він і досі перебував
у римському ярмі.
І здавалось, що Бог
теж забув про Своїх
дітей. Проте так могли
думати тільки люди.
Господь не забуває ніколи
Своїх обіцянок.

**Займався перший ранок
першого року нової ери.**

...Пастухи сиділи навкруг вогнища.
Вогонь весело бігав по сухому
хмизу. Наче від його ваги, хмиз легень-
ко потріскував. Від присутніх людей
падали довгі тіні. Їх кінці зливалися з
навколишньою темрявою. Недалеко
від вогнища, збившись у кучу, спала
отара овець. Набігавшись, спали і сто-
рожові пси. О цій порі, напевне, спав і
весь люд. Лише пастухи ще тихенько
гомоніли вночі. Старші розповідали
молоді різні історії, що сталися з ними,
чи ще з кимось. Багато розповідей було
про Месію, Який має скоро прийти,
Який звільнить їх від влади римлян,
про життя, в добрі і достатку, яке на-
стане після Його приходу. Молодь,
затамувавши подих, слухала їх.

Серед слухачів був і маленький
Яків. У його уяві поставав образ муж-
нього чоловіка, який все може, який
нікого і нічого не боїться. Він високого
росту і дуже сильний, а очі в нього до-
брі, лагідні, на устах сяє підбадьорлива
усмішка. Він наче хоче сказати всім:
“Не бійтесь, я вас спасу від усіх бід”.
Ось він підходить до нього і запитує:

— А що ти хочеш, щоб я тобі зро-
бив?

Яків не боїться його, він йому ціл-
ком довіряє. Тому говорить про давню
свою мрію:

— Я хочу знайти такого лікаря,
щоб повернув здоров'я моїм хворим
батькам.

— Не переживай, хлопчику, ми
знайдемо найкращих лікарів для твоїх
батьків, які швидко поставлять їх на
ноги, — запевняє він Якова, і той аж
мліє від радості.

Раптом якесь незвичне сяйво ви-
вело його з мрій....

Біля них наче блискавка вдарила
з неба і все довкола осяяло.. Пастухи
аж пригнулися з несподіванки. А потім
мовби закам'яніли на своїх місцях,
боячись поворушитись. Кожному з
них здалося, що блискавка впаде саме
на нього і спопелить на вуглик. Та
блискавка не падала. Та й звідки було
їй узятись серед нічного зоряного
неба. Проте темна ніч чомусь стала
розступатись.

Раптом у маленького Якова над
головою пролунав сильний голос.
Долаючи страх, пастушок підняв голо-
ву. Та потім хутко знову її опустив зі
страху, заплющивши очі. Так само були
перестрашені й дорослі пастухи. Вони,
на своє здивування, побачили мужа в
блискучому, білому, наче сніг, одязі.
Навколо нього лилось дивне світло.
Малий Яків розплющив очі.

— Ангел Господній, — як один ви-
дихнули з себе перелякані пастухи.

— **Не лякайтесь, бо я ось благо-
віщу вам радість велику, що ста-
неться людям усім, — побачивши
страх пастухів, заспокоїв їх ангел,
піднявши догори руки.**

**Бо сьогодні в Давидовім місті
народився для вас Спаситель, Який
є Христос Господь.**

**А ось вам ознака: Дитину спо-
виту ви знайдете, що в яслах ле-
жатиме.**

І коли він говорив, зорі, що всіяли
небо, стали наближатися. Раніше вони
були розкидані по всьому небосхилі і
висіли високо-високо. Тепер зорі наче

виросли в кілька разів і опустилися.
Крім того, їх з кожною секундою все
більшало й більшало. Вони все ближ-
чали й ближчали. Аж раптом зависли
над самими головами пастухів. Тепер
їх можна було розгледіти. І тут пастухи
усвідомили, що це не зорі. Перед їхні-
ми здивованими поглядами постала
сила війська небесного.

Малий Яків став протирати очі.
“Напевне, я, слухаючи розповіді стар-
ших, задрімав біля теплого вогнища, і
це мені сниться”, — подумав пастушок.
Та скільки він не тер очей, Ангел і вій-
сько не зникали. Хлопчик щипнув себе
за руку. Видиво не щезло. Натомість
полився чудовий тисячоголосий спів.
Зазвучали слова хвали Богу Всевиш-
ньому.

— **Слава Богу на висоті, і на зем-
лі мир, у людях добра воля!** — зву-
чало над пастухами. Слова линули над
заснулою землею і людом, який теж
спав, як пастуша отара, не відаючи про
народження Сина Божого.

Пастухи, приголомшені і зачудо-
вані, ніяк не могли прийти в себе. Все
це було, наче в казці, наче в тих пере-
казах, які передавались з покоління
в покоління. Це прекрасне дійство
тривало якийсь час, а потім так само
раптово зникло.

Пастухи довго так і сиділи отетері-
ло, та потім потрохи стали приходити
до тями.

— Ходімо до Вифлеєму, — залунали
голоси.

— Ходімо побачимо, що там стало-
ся, — почувлися слова підтримки.

— Так. Ідемо й побачимо про що сповістив нам Господь через Ангола, — далі підхоплювали їх мову інші.

Сказано — зроблено. Залишивши охорону отари на сторожових псів, пастухи юрбою рушили до Вифлиему. Вони всю дорогу жваво обговорювали останню подію. Цікавість першими побачити Месію і довгоочікувана надія на нове життя підігнали їх. Ось вони вже у Вифлиемі. Пора досить пізня. Навкруги стоїть темін. Де-не-де в хатах ще блимають поодинокі вогники. Та над одним двором яскраво палає велика зірка. І чому це в глибині цього двору, в маленькій віконечку хліва, миготить маленький вогник? Смужка світла ллється і через щілину нещільно закритих дверей. Затаївши подих, пастухи відкрили двері. Зайшли. На порозі зупинилися. В приміщенні вони побачили чоловіка з жінкою, які схилилися над яслами. Це були Марія з Йосипом. А в яслах лежала Дитинка. Все так, як сповістив Ангел.

— Мир дому цьому! — хором привіталися пастухи.

Марія з Йосипом, здивовані приходом несподіваних гостей, аж розгубилися.

— З миром приймаємо, — відповіли вони, переглядаючись між собою. “Звідки вони дізналися про народження Ісуса?” — говорили їхні погляди.

Побачивши це здивування, пастухи наперебій стали розповідати про з’явлення Ангела Господнього і про те, що їм було звіщено. Здивування присутніх стало ще більшим. **А Марія оці всі слова зберігала, розважаючи, у серці своїм.**

Маленький Яків стояв, широко розкривши очі. Навіть у своїх фантастичних мріях він ніколи не уявляв, що доля подарує йому такий унікальний шанс — одним із перших бачити новонародженого Месію, мало того — бачити Сина Божого. Його чисте дитяче сердечко наповнилось такою трепетною любов’ю до Дитяти, що він, заплющивши очі, став гаряче молитися за Його благословення і дякувати Богу Всевишньому за таку милість до пастухів і до всього народу. “Тепер тремтіть, римляни, бо народився Той, Хто покладе край вашому пануванню, і ви вже більше не будете позирати пихато на народ Божий. Я дочекаюся, коли Він виросте, і теж пристану до Його армії спасіння”, — мріяв маленький пастушок.

Тепер він бачив тільки Того, Котрий стане Спасителем усім, як говорив Ангел Божий. Для дванадцятирічного кмітливого хлопчика не було дивним те, що Дитятко народилось в таких більш ніж скромних умовах.

“Якби це сталось в царських палацах, я б ніколи Його не побачив”, — подумав Яків. — Мене і моїх друзів в запліненому старенькому одязі навіть би й на поріг не пустили”. В непривабливому приміщенні хліва, серед такої знайомої для простої людини обстановки, він всім серцем відчув присутність Божу. В таких умовах жив він сам, жили його друзі, жила більшість народу ізраїльського. Те, що Син Божий не цурався простого народу, а опинився в умовах навіть гірших, ніж усі вони, говорило про те, що Господь зі Своїм народом, що заради нього Він зрікся належної Йому слави. Він розділяє з ним злиденне життя і хоче, аби народ зрозумів: “Головне в житті не те, де ти народився, які твої достатки, а те, що ти Дитя Боже, те, щоб Господь був з тобою. А ти — в свою чергу — щоб спішив до Господа, щоб славив Його”.

Пастухи один поперед одного знову і знову розповідали Йосипу й Марії про те, як появився Ангел Божий. Як благовістив їм про народження Дитятка. Їхні розповіді переривалися словами хвали, прославлення Бога, словами молитви за Його Сина і спасіння Ізраїля.

Пастушок вперше в житті бачив таке диво. Він був зворушений до глибини душі, що одними з перших, хто це побачив, були вони — пастухи. Та чого гріха таїти, те, що сталось, було першим дивом і в житті дорослих. Це було набагато прекраснішим і дивовижним за все раніше бачене і чути ними. Вже вийшовши з приміщення, пастухи і в дорозі не переставали розповідати про все почуте і побачене, про все їм сказане і пережите.

Зтого дня маленький пастушок став стежити за Дитятком. Він чекав, поки Ісус виросте. Чекав, і сам теж ріс. Хлопчик дещо дізнавався із розмов дорослих про Ісуса. Про те, як Йосип з Марією і Дитятком, боячись переслідувань царя Ірода, втекли до Єгипту. Разом з безутішними батьками, маленький пастушок побивався над невинними немовлятами, безжалісно вбитими за наказом жорстокого Ірода. Гіркі сльози, ридання матерів і закриті тіла немовлят, декілька днів не давали йому спати по ночах. Згодом він зрадів, коли почув, що Йосип з Марією й Ісусом повернулися з Єгипту і оселилися в Назареті. Яків задоволено усміхався, слухаючи про незвичайну для малого хлопчика кмітливість, яку проявляв Ісус. Дивувався Його глибокими знаннями Святого Письма. Йшли роки, і вони обоє росли...

Яків і далі постійно цікавився Ісусом: випитував всіх, як Він живе, що робить. А коли Ісус змужнів і пішов у

народ, став проповідувати, то він іще більше почав стежити за Ним. Завжди розпитував тих, хто Його бачив, тих, хто Його слухав.

Зі всіх куточків краю до пастуха доносилися перекази про небачені досі чудеса зцілення калік, сліпих, глухих, прокажених. Розповідали про нечуване досі й тлумачення Святого Письма. Яків ішов за Ним подумки, від міста до міста, переміщаючись по краю. Нарешті Якову пощастило і самому побачити Христа, послухати Його Слово. Більше того, він сам побачив і деякі чудеса, вчинені Ісусом. Одним з таких чудес було те, що Він дійсно “поставив на ноги” хворих батьків Якова.

До Ісуса линув народ як за тілесним, так і за духовним зціленням. Так минуло близько трьох років. У краю не було людини, яка б не чула про Ісуса Христа — Учителя, як Його називали учні. Народ називав Його ще Месією і чекав, щоб Він очолить визвольну боротьбу. Та йшов час, народ і далі перебував у римському ярмі, а Ісус навіть не обмовився про збройне повстання...

Але одного дня сподівання Якова, здається, стали здійснюватись. Було це перед Паскою, Ісус в’їжджав на ослаті в Єрусалим, не просто в’їжджав, а в славі, як Цар.

— Осанна! Осанна! — кричить народ по обидва боки вулиці. Йому під ноги стелять пальмове віття, одяг.

Такого тріумфу народ ізраїльський не знав давно.

“Ну, слава Тобі, Господи! Здається, збувається”, — подумав тоді Яків... Та все скінчилось вигнанням продавців і покупців із храму Божого, перевернутими столами грошомінів і ослонами продавців голубів. Ісус не закликав народ до повстання проти тиранів, не очолив його. Зрештою, Він міг Сам повалити будь-який правлячий режим, про це свідчили ті чудеса, які Він творив над людьми і природою. Це для Нього не було жодними труднощами. За Його вказівкою, тисячі війська небесного, яке бачив Яків на власні очі, могли за лічені хвилини змести римлян з лиця землі. Та цього не сталося. Тож і на цей раз нічого не змінилось. Мало того, через тиждень той же самий народ кричав уже протилежне: “Розіпни!” І хоч Яків знав, що кричали вороги Ісуса та куплені ними зрадники. Його зробили злочинцем, а Він навіть не виправдовувався. Славний в’їзд в Єрусалим через кілька днів перетворився в безславний похід за місто, на Голгофу, з хрестом на спині. А там — жорстока, кривава розправа і смерть через розп’яття. Хіба таке можна перенести?

“...Кінець. Це вже справді кінець”, — думав з розпачем Яків. До горла відразу підступала гіркота. Світ для нього перевернувся. Тепер Яків не хотів нікого ні чути, ні бачити. Він побіг тоді з Голгофи. Куди? Яків сам не знав куди. Світ за очі. Але ноги його привели в гори, до овець. Там, далеко від людей, серед овець, і став Яків жити. Він перебрався на дальнє пасовище. На новому місці пастух поставив курінь. Так і жив. Ранесенько приводив отару на пасовисько, а пізно ввечері відводив її в загін. Тепер, відцуравшись людей, він жив тільки вівцями. Не раз, сівши на камінь, споглядав з висоти пагорба за отарою. В такі хвилини, у своєму плащі з овечої шкури, він видавався збоку наче якийсь казковий овечий цар, що розсівся на троні, спостерігаючи, як підлеглі справно трудяться внизу, біля його ніг. Багатох своїх підлеглих-овець він кликав по імені. Наш цар споживав нехитру пастушу їжу з диких ягід чи меду, інколи — молока. Всі його харчові припаси поміщалися в пастушому мішку, а в іншому знаходилася і царська зброя: праща з камінням. За знак влади в нього був величезний посох, який міг би застосуватися і як зброя. Яків любив свою роботу і пишався нею. Він знав, що Господь ніколи не ставив пастухів на задній план. Можливо, саме тому одними із перших, кому явив Бог Свого Сина, були пастухи. Один із перших людей на землі, син Адама і Єви, Авель — був пастухом, Авраам теж був пастухом, Мойсей, коли йому Бог доручив вивести народ із ярма єгипетського, пас отару свого тестя Ітра, Яків був пастухом, цар Давид до того, як зійти на трон, був пастухом. Ось і зараз неподалік видніється його рідне плодородне місто Вифлиєм, яке називали містом Давида. Отакі вони — пастухи.

“Вифлиєм...” — Яків замріявся. Він любить своє місто. Воно таке прекрасне, що й не описати. Та тепер він милувався ним тільки здалеку. Навесні містечко потопало в квітучих садах, купалося в різнобарв’ї квітів. Влітку воно, оточене хлібними полями, було наче в золотій оправі. Восени його пагорби, вкриті виноградниками, смоківницями, оливковими гаями і мигдальними деревами, теж радували око”.

Пастух знову повернувся до спостереження за отарою. Вівці Якова розуміли, а він знав, що вони хочуть від нього. Не один раз Яків перегонив їх з пасовища на пасовище. Хоча це так тільки говорить “перегонив”. Він йшов попереду, а вівці слідували за ним. Вони йому повністю довіряли.

Так минуло більше півроку. Хоча в світі настала зима, тут, в краю Ізраїля, вона не відчувалась. Особливо це було видно сьогодні. Гроза застала їх, Якова з отарою, зненацька.

Спочатку на гори повільно напозвали чорні хмари. Ось вони вже, здається, над самою головою. “Через кілька хвилин будуть тут”, — подумав Яків. Та вони, зачепившись за найвищу вершину, зупинилися. “Пронесло”, — була наступна думка пастуха. Та, видно, вершина гори була досить гострою, бо раптом хмари, роздершись, розділилися на дві половини. Хоч перед тим пастух спостерігав за погодою, та гроза застала Якова зненацька. З-за гір раптом вирвався шквальний вітер з дощем. Густо, наче батогами, він хльоснув Якова по обличчю, вдарив в груди, здув пастушого бриля. Перелякані вівці заметушилися, замаekli. Вовна на них, ввібравши в себе воду, одразу ж поважала. Тепер вівці ледве пересувалися, хитаючись на тоненьких ніжках.

Надворі й так вечоріло, а тепер стало зовсім темно. За пасмами дощу не можна було розгледіти, куди розбіглася отара.

Яків враз змок до нитки. Після зливи він здалеку й сам здавався, як мокра вівця. Пастух злякався, не за себе, звичайно, а за овець. “Зараз з гір ринуть брудні потоки, в які можуть попасти вівці, особливо, ягнята, і врятувати їх буде досить важко, а то й неможливо”. Пастух кинувся зганяти отару до купи. Але вівці і самі прагнули цього. Яків помітив, що всієї отари немає. Вівці були схвилювані й розгублені. Особливо хвилювалася стара вівця. Біля неї раніше завжди крутилося маленьке ягнятко — Хмаринка, так його назвав Яків. Та зараз Хмаринки поряд з мамою не було.

“За завесою дощу я не помітив, коди вона поділася”, — подумав Яків. “Тепер, намокнувши, вівці не зійдуть з місця. Тому потрібно шукати зниклих”. Перебуваючи майже все своє життя серед овець, він вже добре вивчив їхню поведінку, тому сміливо вирушив на пошуки. Ковзаючи по слизькій землі, Яків зазирає за кожен камінчик, кожен кушчик. Його пошуки не були марними. Через деякий час він таки знайшов кілька овець, що сховалися від шквального вітру й дощу, за кам’яною брилою. Але Хмаринки серед них не було.

“Напевне, відбилася від отари ще на початку зливи і тепер десь дуже далеко. Проте, швидше за все, воно не пішло б проти бурі, а, злякавшись, попрямувало в той самий бік, що і стихія”, — міркував Яків. — “Значить, нам по дорозі”.

Вівці трохи обсохли, і Яків повів їх у загін. Буря рушила в бік Вифлиєму, отож, отара йшла по його слідах. Так вони і слідували разом із вітром до містечка. Швидко вечоріло.

Яків, доправивши отару в загін, одразу ж подався на пошуки Хмаринки. На небі з’явилися перші зорі. Пастух переживав, що мокре одиноке молоде ягня загине від холоду. Тож вирішив будь-що його знайти. “Воно пішло, напевне, найлегшим шляхом”, — думав він ідучи. І не помилився. Десь попереду до слуху Якова донеслось собаче гавкання і якась метушня. Він швидко повернув в той бік. Неподалік навколо чогось скаженіли собаки. Підійшовши ближче, Яків побачив свою Хмаринку. Вона, злякано забившись у кут, тремтіла всім тілом. Пастух замахнувся посохом на собак. Ті, підібгавши хвости, облишили ягня і відскочили на безпечну відстань. Яків обережно взяв на руки Хмаринку. Вона була дуже мокра і зовсім виснажена. Викрутивши мокру вовну, сховав ягня під широкий плащ.

“Тепер можна повертатись до отари і розпалити вогнище”, — подумав задоволений пастух. Притискуючи до грудей Хмаринку, Яків хотів вже нести її до загону. Це місце здалося йому до болю знайомим. Озираючись довкола, він відчув, як якийсь теплий спогад заповнює йому душу. Пастух зробив кілька невпевнених кроків вздовж вулиці. Пішов швидше. Собаки гарчали, насакували на нього збоку, та він не звертав на них уваги, а простував далі. З кожним кроком його хода твердішала, а серце заповнювало світле, давно забуте почуття. Побачивши безрезультатність своїх зусиль, собаки залишили Якова в спокої. Ще через кілька хвилин пастух з ягням вже стояв під плотом такого знайомого заїзду. Ось чорніються ті ж самі надвірні будівлі. Правда, колись давно в маленькому віконечку однієї з них блимав слабенький вогник. “Тут я був тридцять три роки тому. Тут народився маленький Ісус. Звідси він пішов у світ”, — Яків повернувся в бік Єрусалиму, в бік Голгофи, а звідти пішов зі світу, — зітхнув він гірко. — Сьогодні тут чомусь темно. Ніхто не гадує про цю славну подію в житті народу ізраїльського”.

— Тут у цьому заїзді сьогодні народився Іх Спаситель — Христос Господь, а вони сплять, — сказав Яків у голос.

Хмаринка, почувши його, висунула з-під широкої поли плаща голову. Вона, наче розуміючи цей докір і біль, задерши догори мордочку, заглянула Якову в зволожені очі.

“Ось ти мене чуєш і розумієш, така маленька, а йдеш на мій голос, а люди

не почули Його голос. Не розуміють, що тільки заради них Він прийшов на цю землю. Заради їхнього спасіння. Не хочуть знати, що сьогодні той день, коли Він народився в серці народу, в Його убогих хатинках”.

Яків підвів голову до неба. А воно якраз вкрилося хмарами. “Знову буде дощ”, — не встиг подумати Яків, як кілька крапель упали йому на лице.

“Ти плачеш, Господи? А сьогодні день народження Ісуса Христа, Сина Твого. Радіти потрібно, та людська черствість і байдужість доводять і Тебе до сліз”, — він витер тильною стороною руки лице. “Тут і мої сльози?” — говорив сам до себе Яків.

Дощ раптом перестав. З-за чорної хмари визирнув місяць. Наче почувши мову пастуха, він сумно усміхнувся. На небі замерхтіли зорі. Та вони не стали військом небесним, як колись. Це були просто зорі — холодні й далекі, як люди.

Яків, ще трохи постоявши, пішов назад — до загону. Пустивши Хмаринку до отари, розклав багаття. Присів біля вогню. Від тепла, що йшло від вогнища, на ньому парувал мокрий плащ. Пастух зігрівся та задрімав. У сні йому явився хор ангелів, який славив Бога. Вони опускались до Якова і вітали його: “Христос народився!!!” Пастух підніс руки до неба. Він щасливо усміхався у сні і шепотів: “Алілуя! Алілуя! Алілуя!”

Та не всі люди були черстві й байдужі, як думав Яків. Пастух, сховавшись від людей на далекім пасовищі, не знав, що в день П’ятидесятниці три тисячі чоловік покаюлися і прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя і Господа, і це був тільки початок. Згодом їх стануть називати християнами. В 2005 році вони будуть становити вже третину населення земної кулі. Світле свято Різдва Христового для християн стане одним з найулюбленіших. Та це все в майбутньому.

Ісус йшов від серця й до серця, народжуючись знову і знову.

Яків мав чисте та любляче серце. Він не знав, що вже незабаром зустріне з учнями Ісуса, від яких дізнається, що Спаситель не помер, що Він живий, вічно живий. Як і не знав того, що Ісус Христос вже Сам стоїть на порозі і його серця.

Не знав Яків і того, що рік народження Ісуса Христа стане роком, з якого піде нове літочислення.

А поки що закінчувався 33 рік Різдва Христового...

Микола Мучинський, Україна,
м. Тернопіль, 19.10.05

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ’ЄДНАННЯ В США

3. Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave. Vancouver WA 98682

Пастор: Павло Дем’яник
(503) 407 0413

4. Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave., Sacramento, CA, 95842

Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

5. Євангельсько-Бaptистська Українська церква міста Сакраменто

Адреса: 5948 Pecan Ave. Orangevale CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 332-5646

6. Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL, San Mateo, CA, 94402

Відповідальний: Володимир Ковальчук
(510) 247-9604

7. Перша Українська Бaptистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 400, Puente Dr., Santa Barbara, CA, 93111

Пастор: Богдан Прихитко
(805) 685-7917

8. Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los Angeles, CA, 90039

Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

1. Церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD, Everett, WA, 98204

Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 355-6555, (425) 423-0467

2. Перша Українська Бaptистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S., Federal Way, WA, 98003

Пастор: Костянтин Качмарчик
(253) 945-7719

9. Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet, CA, 92544

Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

